

Lord Syster

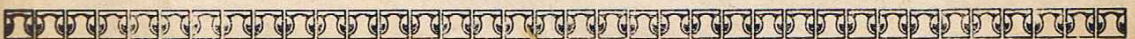
genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

Nr 2011

RAFFLES EN AMOR

PRIJS : België 5 fr.
Nederland ; 35 Cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van "In den Ouden Windmolen,, Hasselt (België)
Voor Nederland Roman-, Boek- en Kunsthandel, — AMSTERDAM

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

Raffles en Amor

HOOFDSTUK I

DE FAMILIE PIGGOTT WINKELT

Het was op een fraaien lentedag buitengewoon warm voor een land als Engeland, dat een verbazend groote grasgroene auto met luid getoeter het strand opzwenkte, en staan bleef voor den winkel van de heeren Stewart en Middleton de bekende meubelfabrikanten.

Het woord « winkel » moet men hier niet al te letterlijk opvatten, want de zaak van Stewart en Middleton beslaat bijna een geheel blok en een tweeduizend employés en winkelbedienden vinden er een bestaan.

Het is wellicht niet de fijnste zaak van Londen, maar zeker een van de duurste en men kan er van alles krijgen, van slaapkamerameublementen in den stijl van Lodewijk XVI tot Oud-Hollandsche eetkamers, heerenkamers in Queen Annestijl, boudoirs, die imitaties zijn van het beroemde salon van Marie-Antoinette, kortom, — iemand met een ruime beurs kan bij Stewart en Middleton zijn geheele huis van den kelder tot den zolder laten

inrichten.

Hij behoeft slechts een zeker bedrag te noemen, wat hij verlangt uit te geven en nog denzelfden dag trekt een geheel leger-tje behangers, stucadoors, stoffeerders en andere werklieden in zijn geheele ledige woning, welke hij den volgenden dag reeds zou kunnen betrekken.

De grasgroene auto had door hare grootte en ook door de opzichtige livrei van den chauffeur en de palfrenier die naast hem zat, spoedig de aandacht getrokken in deze drukke winkelstraat.

De chauffeur was een man, die blijkbaar niet afkeerig was van een goed glas whisky, hetgeen duidelijk viel waar te nemen aan de rossige tint van zijn reukorgaan.

Hij had rood haar, hetgeen niet bepaald kleurde bij de nuance van zijn livrei, die olijfgroen was en zoodanig bezet met gouden passementen, dat men van dat laken weinig meer zag.

De palfrenier was liever lui dan moe, hij haastte zich tenminste volstrekt niet met van zijn plaats te komen, en scheen dit zelfs met eenigen tegenzin te doen.

Hij greep naar het portier en opende het, nog juist even voor de portier van de groote winkelzaak ijverig was komen toesnellen.

Uit de auto stapten drie personen, twee dames en een heer.

De heer was een persoon van omstreeks vijftigjarigen leeftijd.

Zijn gelaat miste volkomen iedere uitdrukking die men anders op menselijke wezentrekken pleegt aan te treffen in goeden of kwaden zin.

De achterzijde van een bord of een billardbal zou waarschijnlijk van meer innerlijk bewustzijn hebben getuigd.

Het was een volkomen glad gelaat, en als men er dan met geweld eenige gelijkenis met iets levends in had willen zien, dan zou het moeten zijn met een varken.

Men versta ons wel — niet met een oud, kwaadaardig varken, dat er soms isgrim-mig genoeg kan uitzien, maar met een schuldeloos rose biggetje, nauwelijks aan den moederschoot onttoegen, en zich van de boosheid der wereld nog niet bewust.

Zijn ooren stonden ver van zijn hoofd en waren zonderling gepunt, zijn oogen waren zeer licht blauw en klein, zijn oogharen en wenkbrauwen geelwit, zijn neus breed en plat, met duidelijke zichtbare neusgaten, zijn lippen dik, zijn voorhoofd rond.

Zijn hoofd ging bijna zonder eenigen merkbaaren overgang in zijn romp over, hetgeen de gelijkenis met het zoeven genoemde dier nog meer deed uitkomen.

De kleur van het gelaat was zacht rose, en er lag op dit oogenblik een vredige uitdrukking over, die bij een ander waarschijnlijk trots had geheeten.

Deze heer was Stanley Piggott, en wie het bekend was, dat hij van kindsbeen af groothandelaar in Amerikaansch spek en varkens was geweest, zou er zich waarschijnlijk minder over verwonderd hebben dan anderen dat hij in uiterlijk zoo zeer was gaan lijken op het gedierte dat hem had rijk gemaakt.

Hij werd op den voet gevolgd door Mevrouw Theodora Piggott, een spichtige dame van een zuurzoet gezicht, alsof het weken in azijn gelegen had, stroogeel haar

evenals haar echtgenoot en gekleed in paarse zijde, met een klein coquet hoedje op, dat wellicht verschillende tientallen pond sterling had gekost, maar haar daarom niet minder bespottelijk stond.

De laatste die uit de auto stapte was Grace Piggott, de dochter van het zoeven beschreven tweetal.

Wie het bevallige meisje met de donkere oogen en het prachtige kanstanje-bruine haar zag, vroeg zich tevergeefs af, door welke zonderlinge speling der natuur de beide zeer leelijke menschen, die haar ouders waren, het aanschijn hadden kunnen geven aan dit bekoorlijk schepseltje. Zij geleek in niets op haar moeder, en van haar vader had zij evenveel als een nachtegaal van een vleermuis.

Zij droeg een eenvoudig, maar smaakvol wit kleedje, en een hoed van fijn Panamastroo, met breede randen, die haar lief figuurtje op het voordeeligst lieten uitkomen.

De palfrenier had het portier weder gesloten, en keek nu het drietal achterna met een blik, waarin een wereld van spot, minachting en medelijden lag.

Maar het drietal merkte hier niets van en stevende met opgericht hoofd het magazijn binnen, waar de eigenaar van den grasgroene wagen aanstonds door een als een knipmes buigenden chef de reception werd ontvangen.

De man was een menschenkenner en hij had in een oogwenk begrepen, welk vleesch hij in de kuip had.

« Parvenus » verkondigden de kostbare ringen met de glinsterende steenen, die aan de dikke vingers van den varkenshandelaar schitterden.

« Parvenus » riepen de juweelen daspeld, de diamanten manchetsknoopen.

« Parvenus » schreeuwde de paarden halsketen die om den schralen hals als van een bejaarde kip van mevrouw Piggott lag.

In het kort — het waardige tweetal zweette geld uit alle poriën, en de chef wreef zich, al was dit dan niet zichtbaar, de handen over dezen vetten buit.

— Waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer en mevrouw? vroeg hij op suikerzoeten toon.

— We komen je winkeltje eens bekijken vriendlief, antwoordde mijnheer Stanley Piggott met een daverende lach, die als een ver onweer door de vestibule rolde.

Misschien was de chef wel eenigszins

gekwetst door deze kenschetsing van de zaak, waaraan hij de eer had verbonden te zijn, maar in ieder geval liet hij er niets van merken.

Integendeel, hij bleef glimlachend buigen en hernam :

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer. Ik ben er zeker van, dat ge bij ons uw keus zult kunnen doen. Heeft u misschien een fraai buffet, een sofa, een bonheur du jour noodig ?

— Een bonnerdesjoer ! herhaalde mevrouw Theodora Piggott snibbig. Denkt u dat ik aan één bonnersdesjoer voldoende heb. Laat ons eens een paar ameublementen zien, voor een eetkamer, een zitkamer, een slaapkamer, een billardkamer, een ontvangkamer, een badkamer, een werkkamer, een kamer voor de boojen, een tuinkamer, een danszaal, een salon, nog een salon, nog een tuinkamer, een bibliotheek, een rookkamer, een galerijzaal, een boedoewaar, nog twee slaapkamers, een serre, nog een rookkamer, een muziekkamer, en nog twee ontvangkamers — dat is alles wat wij van u verlangen.

De chef was een flauwte nabij.

Zulk een bestelling had zelfs zijn firma nog zelden te boeken gehad.

Hij had een notitieboekje te voorschijn gehaald en trachtte den woordenstroom van mevrouw Piggott te houden.

Midden in haar opsomming echter had hij het moeten opgeven, en een hulpbehoevenden blik op Grace geworpen, die glimlachend het aantal vertrekken nog eens opnoemde.

Toen zij daarmede gereed was, riep de chef verheugd uit :

— Maar niets zal gemakkelijker zijn dan dat, mevrouw. Wij hebben een verbazende keuze, van de eenvoudigste tot de sierlijkste stijlen.

— De stijl dien ons het beste past, mijnheer, is de dure stijl, riep Piggott uit met denzelfden rollenden lach van zooeven.

Zijn dochter trok de fijngeteekende wenkbrauwen op en wierp haar vader een bestraffende blik toe.

— Papa bedoelt, dat de prijs er minder toe doet, mijnheer, mits u ons slechts iets moois verschaft.

— O, daar kunt u op rekenen, Miss ! riep de chef vol geestdrift uit. Wij hebben juist eenige nieuwe ontwerpen doen uitvoeren, waarvan ik haast zeker ben, dat zij u wel zullen bevallen. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij even te volgen.

Mijnheer Stanley Piggott en mevrouw Theodora Piggott waren zoo goed, en volgden den chef naar de groote toonkamers, die zich over de geheele lengte en breedte van de eerste verdieping uitstrekten.

Mevrouw had een gouden face à main voor het oog gebracht, en bekeek de fraaie meubelstoffen, de gobelins, de sierlijke meubelen uit allerlei tijdperken alsof zij er verstand van had.

De heer Piggott toonde zich een weinig onverschilliger, en liep met de handen op den rug, en zijn neus in de lucht rond, telkens de stereotype vraag herhalend :

— Heeft u niets duurders ?

Totdat Grace hem eindelijk vrij gevoelig in de zijde prikte en hem een waarschuwend blik toewierp die hem eindelijk tot zwijgen bracht.

Het scheen dat het jongemeisje tamelijk veel invloed uitoefende op den importeur van Amerikaansch vet.

Zoo ging de kleine optocht van de eene toonkamer naar de andere en na een paar uren zoeken was het meubilair voor een half dozijn kamers althans uitgezocht, en trok het echtpaar zich doodelijk vermoeid terug, uitgeleide gedaan door den als een knipmes buigenden chef.

De chauffeur van de grasgroene auto zat kalm op zijn stuurstoel, bezig met het lezen der kranten en maakte niet al te veel haast om zijn lectuur op te bergen, terwijl de palfrenier zich ook al niet bepaald uit-sloofde om het portier te openen.

De heer Piggott bromde een paar nijldige vloeken tusschen de dikke lippen.

Hij mompelde iets van « luie vlegels » en « onbeschaamde rekels ».

Hij beklagde zich inwendig bitter over het gemis aan eerbied, dat zijn pas aangevorven personeel voor hem betoonde, maar wachtte er zich wel voor dit openlijk te doen blijken, uit vrees dat hij midden op straat zou worden uitgelachen.

Trotsche blikken om zich heen werpend, als om zich er van te overtuigen, of wel iedereen lette op zijn kostbare auto, zijn kostbare vrouw en zijn eigen kostbaren persoon in het licht geruite pak stapte de heer Piggott weder in den prachtigen wagen en liet zich met een zucht van welbehagen in de dik gepolsterde kussens vallen.

Daarop beval hij met een stentorstem :

— Rijd ons naar Dixon hier aan het Strand, ik wil twee vleugelpiano's koopen.

HOOFSTUK II

RAFFLES VERZINT EEN PLAN

Omstreeks vier dagen later wandelde een man in de kracht van zijn leven naar den fijnsten smaak maar toch eenvoudig gekleed langs Covent Garden, met dien langzamen stap van menschen, die niets om handen hebben en geen vrees behoeven te koesteren hun tijd te verspillen.

Hij had een fijn besneden gelaat met trekken die energie en stoutmoedigheid uitdrukten, en donkergrijze oogen, onder een hoog, gewelfd breed voorhoofd.

Zijn juiste leeftijd viel moeilijk te bepalen, maar aan de slapen begon zijn haar reeds te grijzen.

Deze man was John Raffles, de Grootte Onbekende, op wiens aanhouding Scotland Yard een zeer hooge prijs had gesteld, welke echter nog niemand had weten te verdienen.

Dat hij hier ongestraft en zonder zich in het minst te bekommeren om de dienaren van den Heiligen Hermandad, die hij op zijnen weg tegenkwam, kon rondloopen, was eenvoudig toe te schrijven aan de omstandigheid, dat iedere Londenaar die zijn wereld kende, hem hield voor Lord William Aberdeen, een welbekende Vice-President van de beroemde Windsorclub, en zeker geen seconde zou durven aannemen, dat zijne Lordschap identiek was met den lang gezochten Lord Lister alias John Raffles.

Hij had omstreeks een uur geleden het fraaie heerenhuis aan de Cromwellstreet verlaten, hetwelk hij in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen met zijn trouwen vriend Charles Brand bewoonde, en had geen ander doel, dan een wandeling te maken.

Zoo was hij, bijna zonder het zelf te weten, Convent Garden genaderd, een der deftigste straten in het centrum van Londen, en zeker ook een van de oudste.

Hij kwam in de buurt van een groot huis, waarvan hij wist, dat het onlangs voltooid was, en dat in de plaats was gekomen voor twee andere, kleinere huizen van zeer oude datum, die daartoe met den grond gelijk waren gemaakt.

Het was geheel van grijs natuursteen opgetrokken en de bouwmeester had blijkbaar zijn best gedaan om het uiterlijk te doen gelijken op een van die prachtige

middeleeuwsche paleizen, waaraan Genua en Napels zoo rijk zijn.

Misschien was hij in deze imitatie wel wat te ver gegaan, met het gevolg, dat het geweldig gebouw een overvloed van gaanderijen, spitse boogvensters, spitse torentjes, krullen en tierelantijnen in steen, breede trappen met marmeren leuning en terrassen, loggia's en andere buitenisigheden, die wellicht in het land der citroenen ter plaatse geweest zouden zijn indien ze wat meer bescheiden waren aangebracht, maar in deze stad van den mist vrij zonderling aandedden.

Het huis was aan alle zijden omgeven door een grooten tuin, die aan de zijde van de straat was afgesloten met een hoog verguld hek.

De breede deuren van dit hek waren op dit oogenblik wijd geopend, en voor het trottoir stonden twee kolossale vrachtauto's, reusachtige meubelwagens, waarop met groote letters de firmanaam « Stewart & Middleton » geschilderd was.

Een dozijn stoere kruiers was druk bezig den inhoud van deze meubelwagens af te laden en door de n tuin, een der terrassen op, naar de voornaamste buitendeur te dragen, die eveneens wijd openstond, en waar een soort opzichter had post gevat.

Daar werden prachtige sofa's, leunstoelen van het zwaarste leer, dikke tapijten, zware tafels, stoelen en andere meubelen uit de meest uiteenlopende tijdperken naar binnen gedragen, en verdwenen als in den opengesperden muil van een niet te verzadigen roofdier.

Sommige stukken, die voor de derde of vierde verdieping bestemd, te zwaar waren om ze de trappen op te dragen, werden opgeheschen en verdwenen dan door een der ramen.

Raffles kwam langzaam naderbij en keek eenige oogenblikken belangstellend toe, waarbij hij gezelschap werd gehouden door een aantal kruideniersbedienden en leegloopers, die aan het geval hun volle aandacht wijdden.

Hij ging in zijn herinnering na wie wel de eigenaar van dit opzichtig fraaie huis kon zijn, dat blijkbaar speciaal voor hem gebouwd was, en eindelijk had hij den naam gevonden : het was Stanley Piggott,

de varkenskonink over wiens levensmiddelenwoeker eenige volksbladen de bitterste klachten hadden geuit, terwijl ook in een der regeeringsorganen den spekimporteur harde noten te kraken waren gegeven.

Als hij trouwens nog mocht twijfelen, dan zouden de opmerkingen welke hij rondom zich hoorde uit hem wel aanstonds op de hoogte hebben gebracht.

— De rijke Piggott komt in dit huis, jongens ! riep een kwajongen van een jaar of twaalf, tot een paar andere. Mijn vader is kruier bij Stewart en Middleton — kijk, daar staat hij, bij het terras.

— Piggott ? Is dat niet die vent, die duizenden ponden bedorven spek aan het leger heeft geleverd ?

— En die een zaakje van een paar miljoen heeft gemaakt door voor een appel en een ei Amerikaansch spek in te slaan en het net zoo lang vast te houden tot de prijzen meer dan verdubbeld waren.

— Ja, dat is hij ! En nu komt hij in dat prachtige huis wonen. Kijk me die meubels eens — allemaal woekerwinst.

— Een dof gemompel volgde op dezen uitroep.

Op dat oogenblik kwamen een zestal werklieden, blijkbaar behangers, uit het groote huis met hun tasch met gereedschap onder den arm.

Het was blijkbaar dat er daar binnen onder vollen stoom gewerkt werd.

Naar allen schijn wilde Piggott zoo spoedig mogelijk zijn paleis binnentrekken, en het oude eenvoudige huis in de Queen Annestreet, waar hij tot dusverre zijn zaken gedreven had, voor goed ontvluchten.

Raffles wandelde langzaam verder.

Een honderdtal meter verder keerde hij zich nog eens om, en zag juist hoe er opnieuw een wagen kwam aanrijden, die zeker weder een nieuwen voorraad aanbracht.

In gedachten verdiept liep Raffles voort.

Zijn geest scheen zich ergens mee bezig te houden, want nu en dan vloog er een zonderlinge spottende glimlach over zijn gelaat.

Toen scheen hem iets in te vallen.

Hij stond stil en wenkte een voorbijrijdende auto.

— Naar Cromwellstreet, het huis van Lord Aberdeen, riep hij den chauffeur toe.

Een kwartier later stond de auto stil voor het fraaie huis.

Raffles snapte snel uit, betaalde den

chauffeur, en ging de villa binnen.

Hij ontdeed zich in de vestibule van zijn overgoed, dat door den trouwen grijze kamerbediende Gaston in ontvangst werd genomen, waar hij wel wist, Charles Brand te zullen aantreffen, die in het dagelijksche leven de taak van medewerker van Lord Aberdeen vervulde.

De jongeman was bezig met een werkje dat al zijn aandacht in beslag scheen te nemen, namelijk het bijhouden van een dik register, dat volgeplakt was met allerlei uitknipsels uit tal van binnen- en buitenlandse bladen, zorgvuldig geordend en geregistreerd.

Naast hem lag een stapeltje bladen en in de rechterhand hield hij een geweldig groote schaar.

Hij legde dit voorwerp echter aanstonds uit zijn hand en kwam Raffles met vroolijk gelaat tegemoet.

— Heeft de wandeling je goed gedaan ? O, maar dat behoef ik niet te vragen, je ziet er al geheel anders uit, dan toen je hier wegging.

— En hoe zag ik er wel uit ? vroeg Raffles glimlachend.

— Als iemand wien het leven teveel is, of die minstens ergens over het een of ander uit zijn humeur was. Kortom je was in een neerslachtige bui, en ik ben nu blij, dat ik je heb aangeraden, een flinke wandeling te maken. Het is duidelijk aan je te zien, dat zij je goed heeft gedaan.

— Toch misschien minder de wandeling zelf, mijn jongen, dan wat ik tijdens die wandeling zag, antwoordde Raffles, met denzelfden eigenaardigen glimlach om de dunne lippen. De zaak was, dat ik in de laatste dagen te weinig om handen had. Ik vreesde reeds dat de klad in mijn beroep gekomen was, want iedere beunhaas acht zich tegenwoordig gerechtigd, op de naam van inbreker te voeren, en men weet waarlijk niet, wat men meer bewonderen moet : de brutaliteit waarmede deze heeren zonder voldoende vakkennis zich aan dezen tak van wetenschap wijden, of de hardnekkigheid waarmede zij dit moeilijke vak blijven uitoefenen, ofschoon de politie herhaaldelijk een duchtige opruiming onder hen houdt.

— Het is waar, dat de concurrentie zeer groot wordt, hernam Charles.

— En ik noem het oneerlijke concurrentie riep Raffles uit. Zij bederven het beroep, en maken er een ordinair voor iedereen beschikbaar handwerk van, zon-

der elegance, zonder wetenschap, en vooral zonder romantiek. Ik heb een hekel aan die lieden, die inbreken zooals een ander een flesch wijn openbreekt, zonder het ware besef van de verhouding, zonder kennis van zaken, met dolken en revolvers gewapend, met vier of vijf man tegelijk waarvan er een op wacht moet staan — kortom — ik veracht de knoeiers, de amateurs en de imitators.

— En nu ben je eensklaps tot andere gedachten gekomen.

— Geenszins ! Mijn beginsel verander ik natuurlijk niet. Maar ik heb zooveen iets ontdekt, hetgeen voor ons nieuwen arbeid, nieuwe opwinding, nieuwe avonturen kan beteekenen.

— Laat eens spoedig hooren.

Raffles liet zich in een gemakkelijken stoel vallen, nam een sigaret uit den koker, dien Charles hem voorhield, snoof met welbehagen aan het dunne rolletje tabak en zeide tevreden :

— Ik voor mij stel de Turksche sigaret boven alle andere. Ze hebben een geur, die ons alle ellende van ons bestaan doet vergeten, en die ons opvoert naar hoogere sferen. Maar ik zie, dat ik dichterlijk begin te worden, en afdwaal van het onderwerp.

Hij stak zijn sigaret op en keek de blauwe rookspiraal na, die naar den zolder opwolkt, en begon toen :

— Je kent natuurlijk Stanley Piggott ? Charles dacht een oogenblik na en antwoordde toen :

— Kennen — dat is te zeggen — ja, wacht eens, ik moet zijn naam gelezen hebben zooveen nog. Wel zeker, het is die schatrijke importeur van Amerikaansch spek, die vooral in de oorlogsjaren ontzagelijke winsten heeft gemaakt — naar men zegt voor een groot deel ten koste van de hongerige bevolking, want hij moet ook gesjacherd hebben in bussenvleesch, suiker en andere levensbehoeften.

— Ja juist, die is het !

— Welnu wat is er met hem ?

— Luister ! Ik kwam zooveen langs Covent Garden, en daar zag ik het nieuwe huis, een soort mislukt Doge Paleis, hetwelk onze vriend daar voor zich heeft laten neerzetten. De bouwmeester mocht zeker naar eigen goedvinden zijn artistieke lusten botvieren en behoefde niet op geld te zien, want het marmer en bazalt zijn niet gespaard. Men was nu bezig het huis van meubelen te voorzien en te stoffeeren, en binnenkort zal het echtpaar er waarschijn-

lijk binnentrekken want men maakte bijzondere haast.

— En wat zou dat nu eigenlijk ?

— Wel Charles — die man is vele malen te rijk. Dacht je dat ik dat werkeloos zou aanzien ? Daar is een man, die miljoenen heeft verdiend, als men het zoo noemen mag, met niets anders, dan een bot zakeninstinct, dat hem er toe dreef bijtijds groote hoeveelheden levensmiddelen in te slaan, met het doel om die later tegen ongehoorde winst weder van de hand te doen waarbij het hem volkomen koud liet of zijn landgenooten aan die levensmiddelen gebrek zouden kunnen krijgen. Een paar brieven aan Amerikaansche spekfabrikanten en een half jaar later rolde het goud in een onophoudelijken stroom zijn woning binnen, zonder dat hij er een hand voor had behoeven uit te steken, zonder dat hij zich vermoeid had, ja zelfs, zonder te denken, wat toch ook nog een zekere inspanning eischt. En wat doet die man nu met al zijn geld ? Tracht hij zoo goed en zoo kwaad als het in de tegenwoordige omstandigheden mogelijk is de nooden onzer Maatschappij te lenigen ? Sticht hij fondsen tot bevordering van de nationale wederopbouw, steunt hij hospitalen en ziekenhuizen, doet hij aan sociaal-werk. Niets van dat al ! Hij koopt een reusachtige auto, van een kleur die de paarden op straat aan 't schrikken maakt en oude dames flauw doet vallen, hij laat zich bij den duursten kleermaker van Londen twintig pakken tegelijk maken — dat is authentiek, Charles — hij denkt alleen maar aan zijn genot, steekt zichzelf in zijn lieve familie in de meest opzichtige kleeren, en laat fiolen maar zorgen.

— Je beschrijft zijn doen en laten uitstekend !

— Dat hoop ik. Hij doet het verkeerd, en hij laat, wat hij doen moest. Welnu, naar mijn meening zijn dergelijke lieden er om bestolen te worden, om aan den lijve te gevoelen, dat zij hun rijkdom niet waard zijn. Er zijn lieden, die beter weten om te gaan met het geld — en daartoe behoort ik. En omdat ik naar mijn zin nog lang niet genoeg heb — daarom zullen wij dien mijnheer Piggott eens wat van zijn hartbloed, van zijn geld aftappen.

— Een inbraak dus ? vroeg Charles op zachten toon.

— Als het moet ja, maar ik ben van oordeel, dat wij het ditmaal wel eens op een andere wijze kunnen probeeren.

— Hoe dan wel ?

— Dat zal ik je zeggen. In dat groote huis is natuurlijk ook een groot personeel noodig, en het is zeer wel mogelijk, dat Piggott nog lang niet het noodzakelijke dienstpersoneel aangenomen heeft. Je begint me zeker al te begrijpen ?

— Ja, ik geloof dat ik je plannen doorzie.

— Wij zullen ons aanbieden als bedienden, en ik ben er van overtuigd, dat onze onderneming dan zoo vlot zal verlopen als een comediestuk waarvan het publiek den afloop reeds in het eerste bedrijf kan raden.

— Wat zullen onze functies zijn ?

— Dat zal natuurlijk eenigszins van de omstandigheden afhangen ! Het ware dunkt mij het best, als wij de werkzaamheden wat konden verdeelen, ik bedoel als er een steeds binnenshuis kon zijn, en de andere daarbuiten : dus als nummer 1 bottelier, huisknecht, kamerbediende of iets dergelijks kon zijn, en numero 2 chauffeur ! Ik moet zeggen, dat ik het een zeer aangename gewaarwording zal vinden, mijn aanstaand slachtoffer, den man met zijn varkensgelaat, wat rond te laten toeren !

— Maar als het personeel al compleet is ?

— Dat zou jammer zijn, maar toch kunnen wij dan nog trachten ons er tusschen te schuiven !

— En wanneer zullen we dat probeeren ?

— Zoo spoedig mogelijk, want de familie zal wel dezer dagen haar nieuwe residentie betrekken ! Wij zullen in ieder geval aanstonds eens op onderzoek uit gaan.

Nu bespraken de beide vrienden hun plan in onderdeelen, hetgeen tengevolge had, dat zij een uur later beiden vermomd op weg waren om onderzoek te doen naar de omstandigheden, waarin zich het personeel van den heer Piggott bevond.

Het onderzoek scheen bevredigend uit te vallen, want nog dienzelfden avond konden zij den geheelen veldtocht opmaken en behoefden zij nog slechts af te wachten of het geluk hun zoo gunstig zou zijn, dat de spekimporteur hen beiden aanstonds in dienst nam.

Zij zorgden voor voortreffelijke getuigschriften, waarop zelfs het scherpste oog niets zou hebben aan te merken — en den volgenden dag kon de veldslag beginnen.

HOOFDSTUK III IN DIENST GENOMEN

Den volgenden dag kwamen zich twee jonge mannen, eenvoudig gekleed, en die in hun geheele uiterlijk de Engelsche bedienden van deftige huizen verrieden, zich aanmelden aan het oude, sombere huis in de Queen Annestreet, waar Piggott tot dusverre zijn zaken had gedreven.

Een oude dienstbode, blijkbaar een familieerfstuk, wier oogen op dit oogenblik rood bekreten waren, opende hen de deur.

— Wat wenscht gij heeren ? vroeg de oude meid, terwijl zij de beide bezoekers door de reet van de deur opnam.

— Wij zouden gaarne mijnheer Piggott gesproken hebben, Miss ! zeide Raffles.

— Voor zaken ? Mijnheer doet geen zaken meer.

— Neen ! Wij komen hem eenvoudig onze diensten aanbieden.

— O, zijt gij ook al van dat slag ? riep

de oude dienstbode uit. Ja, ja, de oudjes worden aan den dijk gezet ! Wie zijn niet deftig genoeg ! Wij zouden vloeken met het nieuwe huis ! Het moet een bediende zijn in kuitbroek, zij en fluweel, en wat weet ik al niet !

De oude dienstbode had haar boezelaar naar de oogen gebracht, en scheen slechts met moeite een nieuwe tranenvloed te weerhouden.

Raffles en Charles hadden aanstonds alles begrepen !

Piggott als een echte parvenu, ontdeed zich van zijn oude getrouwen die hem een menschenleeftijd lang trouw en eerlijk gediend hadden, alleen omdat zij een minder goed figuur zouden slaan in de paleisachtige woning, welke hij dezer dagen hoopte te betrekken.

— Gij moet dus vertrekken — wordt aan den dijk gezet ? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ja mijnheer, met een heel klein pensioentje en dat heb ik nog te danken aan het dwingen van Miss Grace, God zegene het lieve kind!

Raffles schudde zachtjes het hoofd, en zeide toen:

— Zeg mij je naam eens, vrouwtje?

De oude dienstbode wierp Raffles een verbaasden blik toe, al begreep zij de beteekenis van deze vraag niet en antwoordde toen aarzelend.

— Ik heet Mary Stanford, mijnheer.

— Uw adres?

— Theems lane No 2 — daar woont mijn zuster, en bij haar denk ik in te trekken. Maar waar voor wilt gij dat eigenlijk weten?

— Och — louter nieuwsgierigheid! antwoordde Raffles schouderophalend en met een kort lachje. Maar dien ons nu maar spoedig aan bij uw meester, want wij zouden niet gaarne zien dat anderen ons voor waren.

— Nu, daarop hebt gij anders veel kans, want er zijn al heel wat sollicitanten geweest!

— Voor chauffeur ook?

— Voor chauffeur en voor huisknecht!

— Nu, vraag toch maar even, zei Charles nu lachend. Weidt maar wat uit over ons uiterlijk.

De oude dienstbode glimlachte flauwtjes liet de beide mannen binnen, en slofte toen heen, door de breede, donkere gang, met zijn groote marmeren tegels en verdween achter een zware eikenhouten deur.

Raffles wierp een blik om zich heen, met het oog van een kenner en zeide toen zacht:

— Een mooi oud huis, Charles.

— Heel mooi — dat geloof ik graag. Maar het zweet spek! Het is alsof het geheel en al met spekwort is ingewreven! Ruik jij die ranzige lucht niet?

— Natuurlijk! Wie weet hoe lang er in dit huis met het bijbehorende pakhuis, al handel in spek wordt gedreven. Misschien wel een eeuw — of zelfs twee eeuwen! Maar zie anders eens, dat prachtige eikenhouten beschoot, die eikenhouten deuren, die magnifieke, ouderwetsche trap, met zijn prachtig gesneden leuning, en die door den tijd half uitgesleten blauwe en witte zerken op de vloer.

— Je hebt gelijk — het is alles heel mooi, en ik voor mij kan mij niet begrijpen hoe men als men een grijntje schoonheidsgevoel heeft, uit zulk een prachtig oud huis kan weggaan, om een modern te

gaan betrekken, dat weliswaar splinter-nieuw maar dan ook heel leelijk is.

Nog eenigen tijd spraken de beide vrienden over de bijzonderheden van het oude huis waarin zij zich nu bevonden, totdat de oude dienstbode terugkeerde met het verzoek haar te willen volgen.

— Ik heb maar een goed woordje voor je gedaan, zeide zij, met een flauwen glimlach. Ik moet hier toch weg, en dan hoop ik maar, dat mevrouw het met jullie beiden treft.

De beide vrienden dachten hier het hune van en Charles merkte meesmuilend op:

— Ik ben er zeker van, dat mijnheer en mevrouw tevreden over ons kunnen zijn.

De oude getrouwe bracht hen nu langs eenige trappen en door een aantal bochtige gangen, naar het ontvangsalon van de familie Piggott, waar zij het geheele gezin bijeen vonden, dat wil zeggen, het echtpaar, Grace en ten overvloede nog een jong mensch van een jaar of vijf en twintig met hetzelfde schaapachtige gezicht van zijn vader en die er een krakende stem op na hield, hetgeen hij volstrekt onmisbaar scheen te achten in zijn nieuwe waardigheid als zoon en erfgenaam van een multi-millionair.

Hij had de magerheid van zijn moeder geërfd en zijn schraal lichaam was gestoken in een rijcostuum, waarvan de broek en de lederen laarzen zijn dunne, kromme beenen, niet op het voordeeligste lieten uitkomen.

Raffles en Charles traden binnen en vormden aanstonds het onderwerp eener aandachtige beschouwing.

Mevrouw bekeek de beide zoogenaamde bedienden alsof het wilde beesten waren van een zeldzame soort.

De heer Stanley Piggott liet van tijd tot tijd een knorrend geluid hooren, en bekeek de beide mannen zooals hij vroeger zijn varkens in oogenschouw nam.

De zoon, Harry geheeten, draaide om hen heen, terwijl hij met zijn karwats tegen zijn gele laarzen klapte en bovenmenselijke pogingen in het werk stelde, om zijn zware brilbrug op zijn scherpe neusrug te houden.

Grace was bij een van de ramen blijven staan, met de handen op den rug en onderwierp van dezen observatiepost de beide aspiranten aan een onopvallende, maar daarom niet minder nauwkeurige inspectie.

Harry Piggott was de eerste die sprak: Met een verwijfd, gemaakt stemmetje

kraaide hij :

— Zien er goed uit, by Jov. Neem ze maar, oude heer — zàg ! Zien er veel beter uit dan het vorige stel !

— Maar jongen, wij weten immers nog niet eens wat zij kunnen ! riep Mevrouw Theodora Piggott bestraffend uit.

— Je moeder heeft gelijk, jongen ! knorde de voormalige handelaar. Wij moeten hen eerst eens aan den tand voelen ! Wij zijn al genoeg bekocht met dat andere brutale gespuis. Daar behoeven jullie je natuurlijk niets van aan te trekken ! voegde hij er aan toe, zich tot Raffles en Charles wendende.

— Probeer het maar eens met hen, oude heer — zàg ! Ik geloof dat zij bruikbaar zijn, kraaide Harry, en smijt dan meteen dien onbeschoften chauffeur er uit, die ons achter onzen rug uitlacht !

— Dat kun je wel zeggen, jongen, maar hij is goed voor zijn werk, en hij heeft hart voor zijn wagen ! merkte mevrouw Piggott op.

— Je moeder heeft alweer gelijk, jongen ! bevestigde Piggott. Hij is een ohbeschaamde rekel, maar hij weet tenminste een auto te besturen en dat is ook wat waard. Je bent immers chauffeur ? zoo wendde hij zich tot Raffles.

Raffles maakte een buiging en antwoordde op bescheiden toon :

— Dat ben ik, mijnheer, en ik geloof dat ik mijn werk goed versta !

— Neem hem maar, Pappie, riep eensklaps Grace uit, die tot dusverre nog geen woord gezegd had. Neem hen allebei maar. Zij zien er fatsoenlijk uit — echt als heeren !

Stanley Piggott bromde iets bij zichzelf, maar het was duidelijk te zien, dat hij den wensch van zijn dochter zou inwilligen.

— Zullen wij het doen, Dora ? zoo wendde hij zich vragend tot zijn vrouw, die nog in tweestrijd scheen te staan.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren ! antwoordde de waardige dame. Gij hebt natuurlijk goede getuigschriften ?

— Uitmuntende, mevrouw !

— Laat ze mij eens zien.

Raffles haalde eenige papieren te voorschijn, en overhandigde ze met een nieuwe buiging aan de vrouw des huizes, welk voorbeeld aanstonds door Charles gevolgd werd.

Mevrouw Piggott wierp er een blik in, en overhandigde ze daarna zwijgend aan haar zoon, die ze op zijn beurt zonder een woord

te zeggen, aan Grace ter hand stelde.

Het allerlaatste kreeg de heer des huizes ze te zien waaruit een onbevooroordeeld toeschouwer de conclusie had kunnen trekken, dat het oordeel van den heer Piggott in dit huis het minste gewicht in de schaal legde.

— Nu, die getuigschriften lijken mij wel in orde te zijn, gromde Stanley Piggott, terwijl hij de papieren dichtvouwde en weder teruggaf en zijn kleine varkensoogjes op de beide mannen richtte.

Hij speelde even met zijn dikke, gouden horlogeketting die op zijn buik bengelde en zeide toen aarzelend :

— Met dat al weet ik toch nog niet, of ik jullie wel...

— Gij zijt van heden af in dienst genomen ! viel Grace haar vader eenvoudig in de rede. Onze chauffeur kunnen we niet houden. Hij is een ongelikte beer, daarbij brutaal en hij drinkt. Ik hoop dat gij u van een andere zijde zult laten kennen, zoo wendde zij zich tot Raffles.

— Daarop kan ik u gerust bevestigend antwoorden, Miss ! zeide Raffles. Ik ben geen ongelikte beer, ik ben ook niet brutaal en ik drink niets anders dan schoon water.

— En gij — zoo wendde Grace zich tot Charles.

— Ik ben in alles het evenbeeld van mijn kameraad, Miss ! antwoordde de jonge man.

— Nu, dan is alles in orde ! Gij kunt morgen in dienst komen ! Salaris regelen we nader, hernam het jonge meisje.

— En onze tegenwoordige chauffeur ? Wat gebeurt daarmede ? vroeg haar vader op benepen toon.

— Is u soms bang voor hem ? vroeg Grace minachtend. Dan zal ik hem wel zeggen, dat hij moet verdwijnen.

Blijkbaar opgelucht door deze mededeeling, riep Stanley Piggott uit :

— Doe dat, meisje ! Om je de waarheid te zeggen, ja, ik heb het niet voorzien op dien ruwen kerel ! Hij heeft een manier om mij aan te zien, die mij hoogst onaangenaam aandoet !

— Zeldzaam brutale vlerk ! klonk het kinderachtig' stemmetje van mijnheer Harry. Nog nooit zoo'n arrogant knuppel gezien ! Moet er per sé uit ! Grace je bent een ware Jeanne d'Arc. 'k Heb respect voor je, kind ! De oude heer is een beetje bangelijk uitgevallen, zàg !

Grace had het einde van deze toespraak

niet afgewacht, maar het vertrek reeds verlaten na nogmaals een vluchtigen blik op Raffles te hebben geslagen.

De oude heer Piggott draaide eenigszins verlegen aan een zijner kostbare ringen en zeide toen met een dom lachje :

— Ik kan niet ontkennen, dat die dekselsche meid mij om zoo te zeggen, om haar vinger draait ! Een willetje hoor. Koppig als een muilezel soms. En knap, geleerd — daar is het eind van weg. Ik kan je zeggen, dat...

Maar een bestraffende blik van zijn vrouw, deed hem eensklaps zwijgen.

Hij las daarin, dat het voor een millionnair geen pas geeft, dergelijke dingen aan twee wildvreemde menschen, bedienden nog wel, mede te deelen.

Om zijn flater weer goed te maken, hernam hij op barschen toon :

— Dat gaat jullie ook niet aan. Zorg maar dat je morgen op tijd present bent, en doe je plicht, dat is alles wat ik van je verlang.

— Dat beloven wij u, mijnheer, zeide de beide vrienden als uit een mond.

Nog voor zij het vertrek konden verlaten, trad Grace opnieuw binnen.

Haar lief gelaat had een opgewonden uitdrukking, en haar mooie oogen schitterden.

— Ik heb hem eens even aan het verstand gebracht, wie hier wat te zeggen heeft riep zij uit. Ik heb hem met een maand loon ontslagen, hij kan dus nog van geluk spreken. Het gezicht van dien man stond mij allang niet aan.

Zij wendde zich tot Raffles en vervolgde :

— Gij kunt dus morgen in dienst treden ?

— Desnoods vandaag nog Miss !

— Neen, dat behoeft niet ! Als gij er morgen maar zijt ! Ik hoop dat wij veel genoeg van u zullen beleven.

Er vloog een zonderling glimlachje om de lippen van Raffles bij het hooren van deze woorden, maar hij antwoordde niet.

HOOFDSTUK IV CHAUFFEUR EN MILLIONNAIRSDOCHTER

Den volgenden dag kwamen de nieuw aangenomen bedienden zich aanmelden.

In allerijl was voor Raffles een nieuwe livrei besteld, daar die van den weggezonden chauffeur hem veel te wijd zou zijn.

Dienzelfden dag zou de verhuizing naar het nieuwe huis plaats hebben en Raffles kreeg geen gelegenheid zich op de hoogte te stellen van de inrichting der garage in het oude koopmanshuis, daar reeds den vorigen dag de beroemde grasgroene Buyck naar een huurgarage was overgebracht.

Vandaar ging de nieuwe chauffeur den geweldigsten wagen halen, om zijn nieuwe meesters naar hun nieuwe woning te rijden.

De familie Piggott vertrok uit het oude huis, zonder zelfs nog een blik achterom te werpen !

Ja toch — Grace vormde een uitzondering.

Het leek of zij zelfs tranen in de oogen had, toen zij voor het laatst het oude huis verliet, waar zij haar kinderjaren had doorgebracht, en was opgegroeid tot een beval-

lig jong meisje.

Charles had reeds moeten helpen bij het overbrengen van kleinere voorwerpen, waarvan de zoo rijk geworden familie geen afstand had willen doen.

Raffles stuurde den grooten wagen met volmaakte meesterschap door de drukke straten van Londen, en Stanley Piggott, die het hart op de tong scheen te hebben had reeds uitroepen van bewondering, zoowel als van schrik doen hooren bij de stoutmoedige wendingen welke zijn nieuwe chauffeur den wagen liet maken.

Harry, ditmaal in een koffiebruin wandelkostuum en met een das als de koordjesstaart van een kater, was eveneens tevreden, en zelfs het zure gelaat van mevrouw Piggott vertoonde een zachtere uitdrukking.

Grace, die schuin achter Raffles zat, wierp van tijd tot tijd een blik op het scherp geteekend gelaat voor haar, of liet het glijden over de sierlijke en toch zoo krachtige gestalte van den nieuwen chauffeur.

De livrei stond hem uitstekend, vond zij en hij zag er volstrekt niet uit als een on-

dergeschikte ! Integendeel, de wagen had van hem kunnen hooren, zoo kaarsrecht en toch ook zoo nonchalant zat hij achter het stuurwiel en bracht den wagen door het groote stadsgewoel alsof het een kinderwagentje was !

Spoedig was het nieuwe huis in Covent Garden bereikt.

De auto stond stil, maar het echtpaar kon niet zoo spoedig besluiten uit te stappen, zoozeer imponeerde hen het uiterlijk van hun nieuwe woning.

— Dat is allemaal van ons ! zei de heer Piggott in extase.

— Allemachtig aardig huisje, by Jove ! kraaide Harry.

— Ik vind het hondermaal mooier dan het Buckingham Palace ! riep mevrouw op trotschen toon !

Plotseling wendde de heer Piggott zich tot de chauffeur met de onverwachte vraag :

— En wat zeg jij er van, Philip ?

— Het is een zeer duur huis, mijnheer ! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Duur ? Ja, dat is het zeker ! Het heeft mij een millioen pond sterling gekost. Maar vindt je het ook niet mooi !

De gewaande chauffeur haalde onmerkbaar de schouders op.

— Over den smaak valt niet te twisten — dat heeft reeds een oude Romein gezegd, mijnheer ! U houde mij de opmerking ten goede, maar er zijn aan dat huis verschillende loggia's waarvan het doel niet goed te begrijpen is, daar er niet eens plaats is om er te zitten, en dan die verschillende torentjes en uitbouwsels, die het evenwicht van het geheel verbreken ! Ook zijn de terrassen niet gelukkig aangebracht, maar ik herhaal het — het is geheel een kwestie van smaak.

Grace had verbaasd toegeluisterd en zeide nu :

— Hij heeft zoowaar gelijk, vader ! Nu ik het goed bekijk vind ik, dat het iets heeft van een steenen duiventil met al die steenen krullen en tierelantijntjes !

De oude heer Piggott scheen eenigszins onaangenaam getroffen te zijn, maar hij zeide niets en bromde alleen maar wat voor zich heen.

Wat mevrouw betreft, zij was blijkbaar op haar teenen getrapt.

Harry echter vatte de zaak aanstonds van den humoristischen kant op en riep luidruchtig uit :

— By, Jove, dat is 'n knappe chauffeur.

En hij heeft het bij het rechte eind, oude heer. Ik geloof, dat wij goede vrienden zullen worden, zoo vervolgde hij, terwijl hij Raffles een harden klap op zijn schouders gaf.

Deze wendde zich om en keek den jongen fat even met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

Het duurde slechts een onderdeel van een seconde, maar de blik van den chauffeur scheen zulk een zonderlingen invloed op Harry Piggott uit te oefenen, dat hij aanstonds zijn hand verschrikt terugtrok en er niet ver van af was een verontschuldiging te stamelen.

Hij was het eerst van allen uit den wagen, teneinde te voet het park door te gaan, nadat Charles in eigen persoon het groote hek had geopend, terwijl de auto de breede oprijlaan volgde, en toen met een sierlijken zwaai tot vóór het groote terras reed, waar zij juist voor de straatdeur met een haast onmerkbaaren schok stil stond.

De familie stapte uit, Stanley Piggott het laatst van allen.

Hij wendde zich tot Raffles en riep hem toe :

— Breng de auto nu maar naar de garage, Philip. Ik denk, dat je ervan zult opzien. Alleen de inrichting daarvan heeft zestien duizend pond sterling gekost ! Er is plaats voor acht auto's, even groot als deze, en binnenkort koop ik er nog een toerwagen, een limousine, een coupé en nog een kleinen sportwagen bij. En dan moet je mij ook chauffeeren leeren.

Raffles boog zwijgend.

— En Grace wil het ook leeren ! vervolgde de spekhandelaar.

Opnieuw een stomme buiging.

— Ik hoop toch, dat het niet te veel van je gevergd zal zijn ? vroeg het jonge meisje, terwijl zij haar mooie blauwe oogen op Raffles vestigde.

— Ik kan niet inzien, waarom het te veel van mij gevergd zou zijn, Miss ! antwoordde Raffles bedaard. Een dag heeft niet meer dan vier-en-twintig uren en in dien tijd ben ik gehouden u te dienen, tegen het loon, dat ge mij daarvoor betaalt.

Grace scheen iets te willen zeggen, maar zij bedacht zich, fronste eventjes de fraaie wenkbrauwen en sprong toen luchtig de treden van het terras op.

Langzaam reed de auto langs den anderen kant de laan weder af, waarop Raffles den wagen naar de garage reed, die inderdaad in haar soort een juweeltje mocht

worden genoemd.

Dit alles had plaats ongeveer 11 uur in den morgen.

Een half uur later, nadat Raffles de auto behoorlijk had nagezien en van stof gereinigd had hij gelegenheid eenige woorden met Charles te wisselen.

— Wel ? was zijn lakonieke vraag, zoodra hij den jongen man zag.

— Alles gaat goed ! antwoordde Charles lachend. Ik zie, dat je hier prachtig bent ingericht ! De garage is een waar paleisje !

— En jij ?

— Ik moet mijn paleisje deelen, met alle andere bedienden, maar ik moet erkennen, dat het bediendenverblijf er zeer goed uit ziet ! Moet je hier slapen ?

— Ja, mijn woning is boven de garage ! En vertel mij nu eens of je al iets hebt kunnen onderzoeken ?

— Niet veel, want het is natuurlijk nog zeer druk.

— Hoeveel bedienden zijn er ?

— In het geheel 10, vrouwen en mannen bij elkaar !

— Slapen die allen binnenshuis ?

— Allen.

— Waar ?

— Zij zijn gescheiden als de bokken en de lammeren in den bijbel ! De dames slapen in het sousterrain, de heeren op zolder.

— Nu, dat is tenminste al wat. Nog iets ?

— Eens zien — ja, er heeft dezer dagen een soort inwijdingsfeest plaats, en naar ik wat heb kunnen hooren zijn de Piggotts voornemens raad eens wat ? Jouw oordeel in te winnen ! Vooral Grace schijnt bijzonder veel waarde te hechten aan je meening. Zij zegt, dat men kan zien, dat jij bij den adel of althans bij heel deftige families gediend hebt !

— Dat is heel vriendelijk van haar ! Weet je al wanneer die partij is ?

— Nog niet, maar dat hoop ik spoedig te kunnen mededeelen.

— Is de dienst streng ?

— Neen Edward ! Het is duidelijk te zien, dat alle leden van het dienstpersoneel weten, wat voor vleesch zij in de kuip hebben en ze doen wat zij willen. Miss Grace is nog de eenige waarvoor zij een beetje respect hebben. Mevrouw Theodora gaat men zooveel mogelijk uit den weg, vanwege haar zuur gezicht ; mijnheer Stanley lachen ze uit, vanwege zijn malle

manieren, en mijnheer Harry, dien halven idioot, doen zij achter zijn rug na ! Kortom het is nog een weinig een huishouden van Jan Steen, waarin de maître d'hôtel vruchteloos wat orde en tucht probeert te brengen !

— Nu, dat is voor ons doel zooveel te beter, hernam Raffles. En ga nu maar spoedig weder aan je werk, want het is niet goed, als men ons te veel samen ziet, en zet oogen en ooren wijd open, dat is alles wat ik je vraag.

— Ik beloof het je.

De beide vrienden scheidden met een handdruk.

Kort na de lunch, toen Raffles in zijn hemdsmouwen bezig was met het nazien van den motor ging de deur van de garage open, die op het park uitzag, en trad Grace Piggott binnen.

Raffles veegde onmiddellijk zijn handen zoo goed als het ging aan een poetslap af, en schoot vlug een werkjas aan.

— Gij kunt gerust door blijven werken, Philip, zeide Grace vriendelijk. Ik wil je niet storen. Ik kom alleen maar eens vragen, of gij vanmiddag met mij wilt uitrijden ?

— Dat behoeft gij immers niet te vragen, Miss, gij hebt het slechts te bevelen antwoordde Raffles kalm.

— Maar ik vraag het liever, riep Grace uit. Ik weet niet, hoe het komt — maar gij lijkt mij in het geheel de man niet, om je te laten bevelen.

— Als dat zoo was, Miss, dan behoorde ik niet in een ondergeschikte betrekking te zijn gegaan, hernam Raffles bedaard.

— Zijt gij altijd chauffeur geweest ?

— Ik heb heel lang — een automobiel „bestuurd, Miss.

— Gij praat buitengewoon beschaafd Engelsch — gij hebt waarschijnlijk een goede opvoeding gehad ?

— Een zeer goede, Miss.

— En gij zijt zeker gehuwd ?

— Waarom zeker, Miss ? vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat — nu, dat doet er ook niet toe, antwoordde het jongemeisje haastig, terwijl er een vluchtige blos op haar gelaat verscheen. Maar gij hebt mij nog geen antwoord op mijn vraag gegeven.

— Ik ben ongehuwd, Miss.

— Maar dan toch zeker verloofd ?

— Evenmin, Miss.

— Niet verloofd ? riep het jonge meisje verbaasd uit. Zijt gij soms een vrouwen-

hater ?

Raffles bukte zich teneinde een Engelschen sleutel van den grond op te rapen, waarmede blijkbaar nog al tijd gemoeid was.

Toen hij zich weder oprichtte, had zijn gelaat een stroeve straffe uitdrukking.

— Ik geloof, dat gij mijn vraag al weder niet gehoord hebt ? ging Grace onverbid-delijk voort.

— Dat wel, Miss — maar ik betwijfel, of dit wel een onderwerp is, dat de dochter van een schatrijk man met den chauffeur van haar vader bespreekt.

Grace keek den gewaanden chauffeur geruimen tijd zwijgend aan.

Het is merkwaardig. Hij kon de eigenaar van den auto zijn. Die stem en die manieren — hij is in het geheel geen bediende, dacht zij.

Toen vervolgde zij luid :

— Wij gaan in ieder geval vanmiddag rijden.

— Zooals gij beveelt, Miss. Ik zal den palfrenier waarschuwen.

— O neen, dien hebben wij niet noodig, riep Grace haastig uit. Hij kan ook chauffeeën, en misschien heeft papa of mama hem wel noodig. Ik kom veel liever naast u zitten, om het chauffeeën vast wat te leeren.

— Zooals gij wenscht, Miss, hernam Raffles met een buiging, en met de gladde gediensdigheid van een chauffeur van goeden huize op zijn gelaat.

— Om drie uur komt gij dus voorrijden ?

— Om drie uur zal ik met den wagen voorkomen, Miss.

— Ik mag van papa een kleine auto voor mij zelf koopen. Gij moet met mij mee gaan, teneinde mij goeden raad te geven. Daar hebt gij toch niets op tegen ?

— Ik ben geheel tot uw dienst, Miss.

— Gij praat maar steeds van dienst, riep Grace half toornig, half lachend uit. Wilt gij het dan in het geheel niet doen om mij vermaak te verschaffen ?

— Als gij dat wenscht, gaarne.

— Nu, tot straks dan.

Raffles boog hoffelijk, en hield de deur voor het jong meisje open.

Op den drempel keerde zij zich nog eens om, en wierp Raffles een half bevelenden, half vleienden blik toe.

Het volgende oogenblik was zij verdwenen.

Raffles bleef nog even met slap nederhangende armen naar de dichte deur kijken, haalde toen met een ironisch glimlachje de schouders op en ging weder aan zijn werk.

HOOFDSTUK V AMOR IN VERDRUKKING

Juist op den afgesproken tijd stond de grasgroene auto voor het zwaar vergulde hek van het weelderig heerenhuis stil.

Raffles zat achter het stuurwiel.

De nieuwe livrei zat hem als aan het lichaam gegoten en hij zag er waarlijk elegant uit, zooals hij daar met vaste hand het wiel omklemd had, recht op als een kaars, en met den blik strak vóór zich uit gericht.

Even later ging de deur van het huis open en Grace verscheen op het terras, nog bezig met het dichtknoopen van haar lichtgele handschoenen.

Zij liep vlug door den voortuin en opende zelf het hek.

Daarop kwam zij naar Raffles toe en zeide :

— Rijd mij maar eerst naar Hauston, den automobielfabrikant op de Theems-

kade. Daarna kunnen wij wat in het Hyde Park gaan toeren — of ergens anders, waar het minder druk is, en waar gij mij het besturen van de auto gemakkelijker kunt leeren.

Raffles tikte aan zijn pet, ten teeken, dat hij het begrepen had, en het jonge meisje stapte in.

Met vaste hand stuurde Raffles den grooten wagen door de drukke straten, tot hij hem ten slotte deed stilstaan voor een groot gebouw, de fabriek van Hauston, den automobielfabrikant.

Dadelijk kwam er een portier aanloopen, met de pet in de hand, die het portier opende.

— Kunt gij iemand op den wagen laten passen ? vroeg Grace, toen zij vlug uit de auto was gesprongen.

— Wel zeker, Miss, antwoordde de man.

Maar waarom zoudt gij den wagen niet naar de binnenplaats, of naar onze garage laten rijden? Hij staat dan goed en veilig.

— Gij hebt gelijk. Daaraan had ik zoo spoedig niet gedacht. Mijn chauffeur zal mij vergezellen om mij behulpzaam te zijn bij het uitzoeken van een kleine toerauto.

— Hoe zegt zij dat — « Mijn chauffeur ». Alsof zij zegt « Mijn slaaf »! mompelde Raffles in zich zelf. Dat juffertje schijnt het heerschen al vroeg gewend te zijn.

— Rijdt den wagen naar de garage en wacht mij daar, Philip! beval Grace.

Weer ging de onberispelijke hand naar de pet, en toen reed de wagen langzaam weg.

Raffles had den wagen reeds gestald en stond nu naast het machtige voertuig te wachten.

Voor een ondeelbaar oogenblik namen de blauwe oogen van het jonge meisje de krachtige gestalte op, zooals hij daar nonchalant tegen den wagen geleund stond, vol gratie en fierheid.

Toen zeide zij :

— Ga je mee naar de toonzaal, Philip, de portier zal ons den weg wel wijzen.

Door een breede gang en over de binnenplaats bereikte het drietal de reusachtige expositiezaal, waar minstens een 60-tal auto's ten verkoop waren ten toon gesteld, en waar de portier hen overleverde in de handen van een verkoper, een deftig heer in een zwarte gekleede jas, die de nieuwe klant handenwrijvend en buigend ontving.

— Ik wensch mij een kleine auto aan te schaffen, mijnheer, begon Grace, en mijn chauffeur zal mij raden. Gij hebt toch zeker voldoende keuze?

— Wij zijn er van overtuigd, Miss, dat wij, niettegenstaande we nog niet bij machte zijn onze klanten al te geven, wat zij zouden verlangen, u toch een rijke keuze kunnen aanbieden.

Over het breede middenpad, dat was vrijgelaten tusschen de twee rijen auto's ging de verkoper haar vóór naar een kleine auto, laag op de wielen en fraai grijs gelakt.

— Een zeer fraaie wagen, Miss, maar wel een weinig te ingewikkeld voor een jonge dame — als gij tenminste voornemens zijt bij een kleine panne zelf het defect te herstellen, als het tenminste niet te ernstig is.

— Natuurlijk wil ik dat, riep Grace vol

geestdrift uit. Ik wil het heele mechaniek grondig leeren kennen, en in staat zijn, het desnoods geheel uit elkaar te halen en weder te monteeren.

— Dan zou ik u raden, met een eenvoudiger merk te beginnen, Miss, ging Raffles voort. Ik zie daarginds een rooden Renault, werkelijk een zeer fraaie wagen, snel genoeg voor zijn vier-cylinders en waarvan gij de behandeling vlugger zult leeren. Ik ken deze soort wagens en ik kan ze u met gerust hart aanbevelen.

Het jonge meisje had haar blikken naar den aangewezen wagen gewend, en riep handenklappend uit :

— Maar dat is een juweeltje!

— Dat is het inderdaad, Miss, hernam Raffles. De Franschen zijn en blijven meesters in het bouwen van mooie auto's. Zie eens, welk een fraaie lijnen. De wagen is niet te hoog en niet te laag op de wielen van een fraaien, slanken vorm, en dan die diepe warme roode kleur. Hoe fraai steekt het chromewerk daartegen af. Het is als een karmozijnen gondel.

— Gij zijt dichterlijk, Philip! riep Grace uit, terwijl zij Raffles een verwonderden blik toewierp.

— Daartoe geeft het chauffeursvak menigmaal aanleiding, Miss, Wij komen veel in schoone streken, en dat ontwikkelt wellicht ons dichterlijk gevoel.

— En ook de bekwaamheid om aan dat gevoel uiting te geven? vroeg Grace lachend.

— Soms wel, Miss, antwoordde Raffles.

— Nu, wij zullen ons dan maar bij dezen wagen houden, hernam Grace. A propos, zouden wij er een proeftocht mee mogen doen?

Een oogenblik scheen de verkoper te aarzelen.

Maar toen viel hem in, dat de hem onbekende klanten met een zeer grooten wagen gekomen waren, die in waarde dit kleine voertuigje zeker vier keeren overtrof.

Hij haastte zich dan ook om te antwoorden :

— De wagen is tot uw dispositie, Miss. Uw chauffeur schijnt een kenner te zijn, en ik weet zeker dan de auto u bevallen zal. Sta toe, dat ik mij even verwijder teneinde een paar mannen te halen, om de auto van het plankier te rijden, en haar gereed te maken.

— Ga uw gang, mijnheer.

De verkoper verwijderde zich en de millionairsdochter en de chauffeur bleven eenige oogenblikken alleen.

— Zeg mij eens, Philip — gelooft gij niet, dat gij tot iets beters in staat zijt, dan tot het beroep van chauffeur? vroeg Grace, zoodra de verkooper buiten het gehoor was.

— Hoe zoo, Miss?

— Wel, gij maakt in alles den indruk van man van beschaving. Van iemand die veel gezien en gereisd heeft, en een goede opvoeding heeft genoten. Ja, als het niet te romantisch klonk, zou ik bijna vermoeden, dat gij — dat gij... ja, hoe zal ik het zeggen, zonder u te kwetsen?

— Zeg het gerust, Miss.

— Welnu dan, dat gij een soort verkapte prins zijt of zeker iemand die het vroeger heel goed heeft gehad.

— Dat is misschien ook wel zoo, kwam Raffles kortaf.

— Gij spreekt daar zeker niet gaarne over?

— Zeer ongaarne, Miss.

— En gij vindt mij zeker een brutaal schepsel, dat ik dat allemaal zeg.

— Een chauffeur heeft niets te vinden, Miss.

Het kleine voetje van Grace Piggott stampvoette driftig op den rooden looper, die het middenpad bedekte.

— Zeg toch wat gij denkt, riep zij uit. Gij kunt ronduit tegen mij spreken. Ik ben volstrekt niet trotsch, al wil ik mijn eigen weg gaan. Geef mij dus antwoord op mijn vraag.

— Gij zijt een weinig vrijmoedig, Miss, als gij het dan weten wilt, maar welke man zou dit kwalijk kunnen nemen aan een millionairsochter, vooral als zij zoo bekoorlijk is, als gij zijt.

Deze opmerking, zou uit den mond van ieder ander, als hij chauffeur was, vrij zonderling hebben geklonken, maar dit scheen Grace in het geheel niet op te merken.

Waar zij wel aan dacht, is niet goed uit te maken, maar het is zeker, dat zij bloosde, en den blik naar den grond wendde.

Maar aanstonds hief zij het hoofd weder op en wierp Raffles dienzelfden raadselachtigen blik van zoeven toe.

Toen trad de verkooper binnen, vergezeld door een paar werklieden, die een soort brug torsten, welke voor het plankier werd gebracht, zoodat het nu gemakkelijk viel, de auto van deze helling af te rijden.

Zij werd naar de garage gebracht, waar de benzinetank gevuld werd evenals het oliereservoir.

— Hoe lang mogen wij wegblijven? vroeg het jonge meisje vroolijk, nadat zij in de auto hadplaats genomen.

— Dat laat ik aan u over, Miss. Ik weet echter zeker, dat gij over een half uur een gunstig oordeel zult hebben gevormd.

— Welnu, dan zullen wij afspreken, dat ik den wagen koop, als wij over een half uur niet terug zijn, hernam Grace. Ik ben Grace Piggott — gij zult den naam wel eens gehoord hebben.

— Natuurlijk, natuurlijk, Miss, riep de verkooper haastig uit. Wie zou dien naam niet kennen. Mijnheer uw papa heeft immers vandaag het nieuwe huis aan Covent Garden betrokken.

— Juist mijnheer. Wanneer wij dus niet terugkomen, verzoek ik u een vertrouwd chauffeur met den groenen wagen naar ons huis te sturen.

— Het zal gebeuren zooals u verlangt, Miss, antwoordde de verkooper met veel strijkages, in de wolken over deze nieuwe klant.

Raffles had den motor aangeslagen, en had nu naast Grace achter het stuurwiel plaats genomen.

Hij reed behendig de garage uit, vanwaar hij dadelijk de Theemskade kon bereiken, en nu stooft het sierlijke wagentje vlug langs de rivier.

Raffles moest zijn volle aandacht bij de auto bepalen, daar het hier op dit uur van den dag zeer druk was, en de voertuigen elkander onophoudelijk voorbij en achterop reden.

Tien minuten waren echter voor Raffles voldoende om zijn oordeel te vellen:

De auto liep voortreffelijk, de motor werkte bijna geruischloos en zeer soepel, en de snelheid was ruimschoots voldoende voor zulk een kleinen wagen, het benzineverbruik en dat van de olie was matig — kortom men kon voor zijn geld nauwelijks beter verlangen.

Hij deelde dit onder het rijden aan Grace mede, die genoot van den snellen rit.

— Als dat zoo is — Philip — rijd dan maar naar Battersey Park, daar zijn wij toevallig dichtbij.

Raffles liet de auto keeren en sloeg den weg in naar het uitgestrekte park, niet veel minder dan een bosch, hetwelk zich op den linkeroever van de Theems uitstrekt.

Spoedig snorde het roode wagentje over de gladde grintwegen van het park.

Bij het groot restaurant gekomen dicht bij een der vijvers legde Grace haar kleine

hand op Raffles' arm en zeide :

— Houdt hier eens stil — ik heb lust om iets te gebruiken.

— Zooals gij wenscht, Miss.

De auto stond stil, Raffles sprong er vlug af, liep voor om den wagen heen en was Grace behulpzaam bij het uitstappen met de voorkomendheid van een volleerden cavalier.

Het jonge meisje steunde even op zijn arm en plotseling scheen haar iets in te vallen :

— Hebt gij verstand van paarden ? vroeg zij.

— Een chauffeur moet overal verstand van hebben, Miss.

— Maar kunt gij paard rijden ?

— Ja, Miss heel goed zelfs.

— Dat treft uitstekend ! Wij wilden juist een groom in dienst nemen, maar ik houd niet van zooveel personeel. Papa heeft mij een maand geleden een fraai rijpaard ten geschenke gegeven, en ik kan nu wel voldoende rijden, om mij eens in het bosch te wagen, tenminste als iemand mij vergezelt, die op mij passen kan.

— Gij kunt natuurlijk over mij beschikken, Miss, zeide Raffles eenvoudig.

— Dat is heerlijk, riep Grace handenklappend uit, zonder zich veel te bekommeren om de menschen die in den restauranttuin aan eenige tafeltjes gezeten waren. Dan gaan wij morgen rijden. Gij kunt het paard van Harry gebruiken of een ander uit onzen stal, er staan er geloof ik wel zes.

Grace trad den tuin binnen waar zij spoedig aller blikken tot zich trok door haar gracieuse verschijning, gebruikte er iets, keerde weder terug en liet zich nu verschillende deelen van de auto door Raffles uit leggen.

Na deze eerste les keerden zij naar het heerenhuis terug, waar Grace geestdriftig verhalen aan haar ouders en broeder deed over haar nieuwe aanwinst, over al de goede hoedanigheden van de auto — en van den chauffeur.

Den volgenden morgen zeer vroeg stond Raffles met twee paarden gereed voor het hek van het heerenhuis.

Het paard van Grace was een nog zeer jong en vurig dier, wel wat te groot voor het jonge meisje, vooral daar zij de edele rijkunst nog niet geheel en al meester was.

Raffles had een zeer fraaijen hunter uitgezocht met het oog van den kenner.

Hij had zijn chauffeursliyreij verwisseld

tegen dat van piqueur.

Het duurde niet lang of de deur ging open, en Grace trad naar buiten, gekleed in een bevallig amazone-costuum, dat de gracieuse lijnen van haar figuurtje op het voordeeligt deed uitkomen, en daalde nu met vlugge stappen de treden van het terras af.

Ook nu was zij geheel alleen, en Raffles begon in te zien, dat men dit jonge meisje reeds van kindsbeen af zeer veel vrijheid had gelaten.

Zij kwam vroolijk op Raffles toe en riep uit :

— Wat een schoone ochtend, Philip, is het geen uitgezocht weder voor een langen wandelrit ?

— Ja, Miss, het is een zeer schoone ochtend, die een nog schooner dag belooft, antwoordde Raffles, terwijl hij den stijgbeugel voor het jonge meisje vast hield, en haar met een enkelen zwaai in den zadel tilde, na zijn eigen paard aan de stijlen van het hek te hebben gebonden.

Hij was op zijn beurt met een enkelen sprong op den rug van zijn paard en bleef het jonge meisje nu op den voet volgen.

Maar zij hadden nog geen vijf minuten gereden, of Grace wendde zich om en hield haar paard in.

— Waar blijft gij toch ? riep zij half boos half lachend. Waarom blijft gij achter mij rijden ?

— Omdat het zoo hoort, Miss. De palfrenier of piqueur rijdt op een afstand van twee paardenlengten achter zijn meester, dat is een voorschrift, dat reeds van Richard Leeuwenhart dateert.

— Maar het raakt mij niet wat Richard Leeuwenhart deed, riep Grace uit, kom naast mij rijden.

— Ik verzeker u, Miss, dat het tegen de gebruiken is, gij zoudt aldus de etikette in het gelaat slaan.

— Welnu, dan sla ik haar in het gelaat. Met etikette wil ik niets te maken hebben. Ik doe wat mij bevalt, en ik neem van niemand lesjes aan. Zeker niet, van menschen die mij wild vreemd zijn, en die maar al te gaarne aanmerkingen maken op de dochter van die parvenu.

— Ik verzeker u, Miss, dat gij u aldus onmogelijk in Hyde Park zoudt kunnen vertoonen, hield Raffles vol. Men zou er u met den vinger nawijzen.

— Laat men dat doen ! Ik verzoek u naast mij te komen rijden.

— Miss, ik doe u opmerken ...

— Dan beveel ik het u.

Raffles boog licht, en bracht zijn paard naast dat van het eigendunkelijke jonge meisje.

Geruimen tijd reden zij zoo zwijgend voort.

Van tijd tot tijd wierp Grace een blik op den man naast haar, die in den zadel zat als een jonge vorst en als had hij zijn geheele leven niets anders gedaan.

— Hoe komt het eigenlijk, dat gij zoo goed kunt paardrijden, Philip? vroeg zij

— Ik ben cow-boy geweest, Miss. Piqueur van een circus, kunstrijder en zoo als meer.

— Gij moet dan wel en zeer wisselvallig leven achter den rug hebben?

— Inderdaad, Miss — zeer wisselvallig.

— Houdt gij van paarden?

— Op honden na, zijn zij de eenige wezens die het waard zijn dat men van ze houdt, Miss!

Met een ruk wendde het jonge meisje haar gelaat naar dat van den ruiter naast haar, dat strak en ernstig stond.

— Dat meent gij toch zeker niet?

— Ik meen het integendeel zeer ernstig, Miss. Een hond bedriegt ons niet, een hond is trouw tot in den dood, een hond heeft ons lief om onszelf wille, en dat kan men van de menschen maar heel zelden zeggen.

Grace hield blijkbaar met moeite een opmerking terug, die haar op de lippen zweefde.

Toen reden zij, zonder veel te spreken, bijna een uur, nu eens in draf, dan weder in stap voort, totdat zij het Regentspark bereikt hadden, waar het op dat vroege morgenuur nog zeer stil was, vooral ook omdat de meeste ruiters zich bij voorliefde in Hyde-Park ophouden.

Grace snoof met welbehagen de bedwelmende lucht van de meidoorns en hyacinten op.

Haar wangen waren hooger gekleurd, en haar ademhaling ging snel, haar mooie blauwe oogen schitterden en haar fijne neusvleugels trilden van het genot dat de snelle bewegingen in de prikkelende ochtendlucht haar verschafte.

Ze hadden zoo eenigen tijd voortgereden, steeds zwijgend, toen er plotseling een haas dwars den weg overstak, vlak voor het paard van het jonge meisje.

Het vurige dier schrikte van deze plotse-linge verschijning steigerde en sloeg eens-

klaps op hol.

Grace slaakte een gil, waardoor het dier nog meer verschrikte, dat in ijlende vaart met haar doorvloog.

Raffles bracht zijn eigen paard aanstonds in galop en spoorde het met de karwats aan en trachtte aldus het op hol geslagen paard in te halen. Het jonge meisje rukte tevergeefs aan de teugels, en het was duidelijk, dat zij hare bezinning verloor.

Nog een oogenblik, en het woest hollende paard zou haar hebben afgeworpen.

Raffles dreef zijn eigen rijdier tot de uiterste snelheid aan en juist toen Grace haar bewustzijn dreigde te verliezen en met een wanhopig gebaar de armen omhoog strekte, greep hij met ijzeren vuist de teugels van het hollende dier en bracht het sidderend met schuim overdekt en met woest jagende flanken tot staan.

Grace was zeer bleek.

Zij wankelde, scheen naar steun te zoeken en toen gleed haar ranke lichaam zachtjes in zwijm tegen Raffles schouder.

Hij wierp een blik om zich heen, als om naar hulp te zoeken maar er was heinde en ver niemand te ontdekken.

Toen tilde hij het jonge meisje voorzichtig uit het zadel, legde haar voor zich op het paard, steeg behoedzaam af, en droeg haar naar den rand van den weg, onder een dikken boom met zwaar loover.

Hij bond de paarden aan een tak en wijdde toen al zijn zorgen aan het bewusteloze meisje.

Hij haalde een kleine flacon met vlugzout uit zijn vestzak, opende het en liet haar aan den inhoud ruiken, terwijl hij haar slapen zachtjes wreef met een paar druppels van een kristal heldere vloeistof die zich in een ander fleschje bevond.

De uitwerking was verrassend...

Want nauwelijks waren enkele seconden verlopen, of Grace sloeg de oogen op, staarde even verwilderd om zich heen, slaakte een diepen zucht, keek Raffles die zich over haar had heen gebogen recht in het gelaat, en sloeg eensklaps haar handen om zijn hals.

Raffles wilde zich oprichten.

— Wat doet gij, Miss? vroeg hij, terwijl hij haar handen trachtte los te maken. Gij vergeet wie gij zijt en wie ik ben. Kom tot u zelf.

Maar in plaats van hem los te laten, trok Grace het hoofd van den man die over haar gebogen was, dichter naar zich toe, en voor hij het beletten kon, had zij haar lippen op

de zijne gedrukt.

Zij sloot de oogen, en liet toen haar hoofd weder zachtjes achterover op het harde hout van de bank glijden, terwijl een glimlachje om haar mond scheen te spelen.

Raffles had zich opgericht, en keek met somberen blik op het jonge meisje neer.

Zoo stond hij enigen tijd onbeweeglijk.

Eindelijk opende Grace de oogen, keek Raffles aan, en een vlammend rood overtoog haar wangen.

Zij sloeg de handen voor het gelaat en fluisterde, bijna onhoorbaar :

— Nu veracht ge mij zeker ?

— Neen, Miss, maar toch betreur ik wat gij deed. De liefde is niet iets waarmede men speelt, en gij weet toch dat ik maar bediende ben, en gij de dochter van een rijk man. Ik zal dien kus op rekening stellen van uw opwinding en uw schrik — en vergeten.

Grace kwam langzaam overeind en streek zich de verwarde haren uit het gloeiende oogen aan.

— Vergeten ? Moet het dan vergeten worden ?

— Op die vraag kunt gij zelf het beste antwoord geven Miss, antwoordde Raffles kortaf.

— Maar gij zijt van steen ? Hebt gij nog niet begrepen, wat er in mij omging ? Wilt gij mij zoozeer vernederen, dat ik u met woorden opbiecht — wat gij zelf natuurlijk wel weet.

— Ik wil daar niet aan denken, Miss, ging Raffles onverbiddelijk voort. Tusschen u en mij gaapt een afgrond. Ik ben een man van eer — in dergelijke dingen — en ik bezweer u, dat niemand ooit iets zal weten van — het kleine incident van zooeven.

— Dat wil zeggen — dat gij mijn liefde verwerpt ? vroeg Grace op zachten toon, de blauwe oogen vol tranen.

— Ik verwerp ze niet, Miss — ik ontken ze, antwoordde Raffles bedaard. Gij zijt in een zeer overspannen toestand, maar zoodra gij weder tot u zelf gekomen zijt, zult gij mij gelijk geven — alles moet ons scheiden.

— En denkt gij, dat ge nooit van inzicht zult veranderen.

— Dat vrees ik, Miss.

— Gij zijt toch geen lafaard, hoop ik ? riep Grace uit. Neen, zoo kan ik mij niet in u vergist hebben. Maar waarom durft gij dan niet toegrijpen, als gij een man zijt ? Schrikt mijn rijkdom u af ? Welnu, dan werp ik dien van mij. Ik hecht niet aan geld — sedert een paar dagen hecht ik er niet meer aan. Ik heb sedert wij zoo rijk geworden zijn, veel jongelieden leeren kennen, die om mij heen fladderden als motten om de kaars. Het zijn verwijfde, opgeprikte sukkels, zonder hersens, zonder geest, alleen pratend over paarden en de nieuwste modes. En aanstonds had ik het besluit genomen, dat ik nooit, nooit mijn hand zou reiken aan zulk een man. Gij vindt het misschien dwaas, dat ik u dat vertel ?

— Neen, Miss, ik kan mij uw gedachtegang zeer goed voorstellen. En ik waardeer uw gevoelens.

— Toen kwaamt gij, en gij hebt mij doen inzien, zonder het zelf te weten, dat liefde met geld niets uitstaans heeft. Zooeven hebt gij mij het leven wel gered — en gij verbaast u, dat ik mijn gevoelens niet langer kon beheerschen ?

— Ik vraag excuus, Miss, ik verbaas er mij integendeel volstrekt niet over. Wel zou ik vurig gewenscht hebben, dat deze gevoelens nooit bij u waren opgekomen, maar wat ik u bidden mag, tracht u te beheerschen — er naderen menschen en het zal niet gezegd zijn, dat men Miss Grace Piggott op deze eenzame plek te zamen ziet met een piqueur.

Hij hielp Grace weder in den zadel en steeg daarop zelf te paard.

Het gelaat van het jonge meisje was nu bleek als marmer.

Maar eensklaps wendde zij Raffles haar gelaat toe en vroeg :

— Zeg mij een ding — is het werkelijk een zeer ernstige reden, die u belet, geheete te geven aan een bekentenis, die slechts zeer weinig vrouwen over haar lippen laten komen ?

— Een buitengewoon ernstige reden, Miss, dat zweer ik u, antwoordde Raffles met klanklooze stem.

Grace boog het hoofd en sprak geen enkel woord meer gedurende den geheelen rit huiswaarts.

HOOFDSTUK VI

EEN ONVERWACHTE GEBEURTENIS

Er waren eenige dagen verloopeden sedert de voorvallen in het vorig hoofdstuk beschreven.

Noch Grace, noch Raffles waren ook maar met een enkel woord teruggekomen op hetgeen er geschied was.

De Grootte Onbekende ging het jonge meisje zooveel mogelijk uit den weg, en dit viel hem des te gemakkelijker, daar Piggott juist dezer dagen geheel en al beslag op hem legde, teneinde zich door zijn nieuwen, bekwamen chauffeur te laten onderrichten in de kunst van het besturen van een auto, welke kunst onze beste vriend niet dan met de grootste moeite scheen te kunnen leeren, zoodat Raffles uit den grond van zijn hart het oogeblik zegende waarop hij zich van den groothandelaar in Amerikaansche varkens kon ontdoen, en zelf over zijn tijd beschikken.

Het spreekt van zelf, dat de beide vrienden zich dien tijd zooveel mogelijk ten nutte hadden gemaakt met het oog op hunne plannen.

Zij hadden het zeer groote huis zorgvuldig bestudeerd, en waren ten slotte tot de conclusie gekomen, dat het misschien niet zoo gemakkelijk zou zijn, die plannen ten uitvoer te brengen als zij aanvankelijk hadden gedacht.

De heer Piggott scheen een heiligen schrik voor de heeren kunstenaars van het breekijzer te hebben en had zich een brandkast aangeschaft, die geheel en al in den muur gemetseld was, en wel een beleg scheen te kunnen doorstaan.

Hij naam de sleutels steeds mee naar zijn slaapkamer, die bewaakt werd door een nijdigen bulldog, terwijl er bovendien in het geheele huis alarmseinen aanwezig waren.

Raffles en Charles waren nog bezig, te wikken en te wegen over de beste middelen om al deze hinderpalen te boven te komen, toen er iets geschiedde, hetwelk al hunne berekeningen in de war scheen te zullen sturen en heel wat opschudding veroorzaakte in het weelderige huis in Covent Garden.

Raffles had des avonds de geheele familie in de splinternieuwe limousine naar de opera moeten rijden en haar weder afgehaald.

Het was vrij laat, toen het gezin zich

ter ruste begaf, na eerst een souper in de kleine eetzaal te hebben gebruikt.

Raffles zag den wagen vluchtig na, stofte hem af en begaf zich toen op zijn beurt naar zijn slaapkamertje dat boven de garage was gelegen.

Tegen zijn gewoonte kon hij den slaap maar niet vatten en wentelde zich geruimen tijd om en om op de harde matras.

Eensklaps — het was omstreeks half drie in den nacht — ving zijn scherp gehoor een geluid op, dat uit de garage beneden scheen te komen en waarvan hij zich den aard niet aanstonds kon verklaren.

Maar zijn instinct waarschuwde hem, dat dit geluid niets goeds beduidde.

In een oogwenk zat hij overeind, en luisterde scherp toe.

— Ja — het was het geluid van een metalen voorwerp over hout en steen.

Er viel niet aan te twifelen — er waren daar beneden lieden die aan de deur van de garage morrelden die op het park achter het heerenhuis uitkwam.

Hoezeer de nachtelijke bezoekers zich ook inspanden — het was hun niet mogelijk, zoo geruischloos te werken, dat het aan de scherpe ooren van den Grooten Onbekende ontging.

— Daar schijnt concurrentie op komst te zijn, mompelde Raffles in zichzelf. Ik geloof, dat het tijd wordt, John Raffles, een spaak in het wiel van de heeren te steken. Dat zou wat al te dwaas zijn, dat zij hier den room van de melk zouden scheppen.

Raffles liet zich uit zijn krib glijden en trok snel eenige kleedingstukken aan.

Hij greep zijn revolver, overtuigde zich, dat hij geladen was, en stak het wapen bij zich, evenals zijn electriche zaklantaarn.

Hij opende zoo behoedzaam mogelijk de deur, die op het smalle portaal uitkwam, waarvan een trap onmiddellijk naar de garage voerde en luisterde scherp toe.

Toen boog hij zich zoover hij kon over de leuning, teneinde een blik in de garage te slaan.

Hij kon juist de deur zien, welke hij zelf stevig gesloten had, en welks slot de inbrekers — want dat waren zij, daaraan behoefde men niet te twifelen — trachtten te forceeren.

— Ik tel zes man, bromde Raffles. Het verwondert mij, dat ze niet aanstonds met

een halve compagnie zijn gekomen. En al-
len gemaskerd, het wordt tijd, dat ik han-
delënd optreedt. Over tien minuten kunnen
zij de deur geopend hebben.

Hij sloop weder naar zijn kamertje, deed
de deur zorgvuldig op slot, opende behoed-
zaam het raam en klom naar beneden met
behulp van het latwerk, dat tegen den
muur was aangebracht, teneinde te dienen
als steun voor den wilden wingerd waar-
mede de tuinman voornemens was de ge-
heele garage te laten begroeien.

Spoedig had hij den beganen grond he-
reikt.

Hij bukte zich, opdat men hem door de
ramen van de garage onmogelijk zou kun-
nen zien en sloop langs den muur van het
gebouw naar een smal tuinpad, vanwaar
hij langs een omweg naar de villa snelde.

Het kostte hem eenige moeite te worden
binnengelaten door de huishoudster die in
het sousterrain sliep en wier kamervenster
hij zachtjes geklopt had, maar ten slotte
begreep de oude dame toch, dat er een of
ander gevaar dreigde.

Zij opende de zwaar gegrendelde tuin-
deur en deed zich nu aan Raffles voor in de
gedaante van een tanige vrouw van middel-
baren leeftijd, zeer dor en zeer lang, met
papillotten in het haar en gewikkeld in een
hemelsblauwe peignoir.

Raffles sloot de deur snel weder achter
zich, en stelde de huishoudster met eenige
fluisterende woorden op de hoogte.

Deze slaakte een flauwen kreet en scheen
aanstalten te willen maken om in zwijm te
vallen, maar Raffles greep haar tamelijk
ruw bij den arm, schudde haar eens heen
en weder, en zeide kortaf :

— Wat ik u bidden mag, Miss, geen
flauwtjes. Dat is ouderwetsch en het helpt
ons ook niet. Er moet vlug gehandeld wor-
den want over vijf minuten kunnen de hee-
ren hier binnen zijn. Ga onmiddellijk de be-
dienden en vooral mijn vriend Hudson, den
jongen huisknecht, waarschuwen. Ik weet
wat hij waard is en ik kan op hem rekenen.
Ik zal zelf mijnheer Piggott wel gaan wek-
ken. De bedienden moeten samen komen in
de vesitbule bij de groote trap. Geen licht
en geen leven, denk daar om. Haast u wat.

De stem van Raffles had zoo bevelend
geklonken, dat de huishoudster er niet aan
dacht tegenwerpen te maken.

Zij vloog weg, alsof duizend duivels haar
op de hielen zaten, maar men kan er zeker
van zijn, dat deze ijver voor een groot deel
is toe te schrijven aan den wensch, om

maar zoo spoedig mogelijk uit de buurt
te komen van de noodlottige tuindeur,
waardoor aanstonds die vreeselijke inbre-
kers zouden binnentreden.

Ook Raffles liet geen tijd verloren gaan.
Hij liep als een haas de trap op, en bereikte
zoo de eerste verdieping waar zich het
slaapvertrek van den heer des huizes be-
vond, hetwelk onmiddellijk aan dat van
zijn echtgenoot grensde.

Weliswaar lag de bulldog voor de deur,
en 't dier was ook aanstonds wakker, maar
hij dacht er niet aan, den chauffeur on-
vriendelijk te bejegenen. Daartoe was hij
reeds te vaak met hem meegereden in de
auto.

Integendeel — hij kwam kwispelstaar-
tend naar hem toe en wreef zijn kop met
de dreigende slaganden liefkoozend tegen
zijn beenen.

Raffles trad op de deur toe en klopte
aan.

Hij moest zijn kloppen nog eenige malen
telkens luider herhalen, alvorens een stem,
dik van slaap op knorrenden toon vroeg :

— Wat is er aan de hand ? Wie is daar ?
Is er brand ?

— Het scheelt niet veel, mijnheer — er
zijn inbrekers, antwoordde Raffles lako-
niek.

Achter de gesloten deur klonk een ge-
smoorde kreet, warin schrik en woede te
hooren waren en dadelijk daarop kraakte
het kostbare mahoniehouten ledikant en
werden zware voetstappen hoorbaar.

Het knappend geluid van een schakelaar
die wordt omgedraaid was verneembaar en
daarop werd de deur geopend en verscheen
het gelaat van den heer Piggott in de ope-
ning, dat misschien voor het eerst van zijn
leven iets als een menschelijke uitdrukking
vertoonde, namelijk, die van den grootsten
angst.

Hij stelde vlug achter elkaar een geheele
reeks van vragen, waaraan Raffles spoedig
een einde maakte met de opmerking :

— Ik weet alleen, dat zij op weg hier-
heen zijn, mijnheer Piggott, en zij zijn
waarschijnlijk op de hoogte van de inrich-
ting van het huis. Zij zullen wel naar uw
werkkamer gaan. Gij hebt dus niets an-
ders te doen, dan u te wapenen, uw zoon
Harry te waarschuwen en in hinderlaag te
gaan liggen.

— Gewapend ?

— Ja, gewapend.

— Met een revolver ?

— Dat zou ik u tenminste aanraden. Ik vrees dat een wandelstok weinig uitwerking zal hebben !

De heer Piggott brak in een zenuwachtig jammer los en wrong zich de handen.

— Dat zal ik nooit kunnen doen, kreunde hij. Ik weet nauwelijks hoe een revolver er uit ziet — en ik weet zeker dat ik mij zelf zou verwonden.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op en hernam met nauwelijks verholten minachting :

— Het komt er ook niet erg op aan, mijnheer Piggott, denkt gij, dat ik op uw zoon kan rekenen. Kan hij een revolver hanteeren.

— Ja — neen... ja toch. Ik weet niet meer wat ik zeg, jammerde Piggott, over zijn geheele lichaam sidderend. Wat een toestand, wat een toestand, die hyena's, die bloedhonden. Ik zal de politie op hen afzenden. Zij moeten allemaal gehangen worden.

Raffles hief met een ongeduldig gebaar de hand op.

— Daartoe komt het zeker niet, mijnheer Piggott, als wij als oude wijven blijven praten — neem mij niet kwalijk, dat ik de opmerking maak. Ik zal dan maar...

Het geluid van een deur die openging, deed hem ophouden en het hoofd omwenden.

Aan de overzijde van de gang keek het blondgelokte hoofd van Grace om de deurkier.

Haar blauwe oogen stonden verschrikt en keken de beide mannen beurtelings vragend aan.

— Wat is er toch te doen papa ? vroeg zij. Ik kan u in mijn kamer hooren schreeuwen. Gij zijt toch niet ziek ? En wat doet gij hier, Philip ?

— Het heeft niets te beteekenen, Miss, antwoordde Raffles. Er zijn zes inbrekers op weg van de garage hierheen, ik zou hen gaarne allen willen vangen — anders niet.

— Anders niet ! jammerde Piggott. Vindt gij het soms niet genoeg ? Ik zal aanstonds de politie telefoneeren.

— Dat is een goed plan, mijnheer Piggott, hernam Raffles, wiens geduld ten einde liep, maar wacht daar dan mede, tot wij de boeven gevangen hebben. De politie kan hier toch niet tijdig genoeg zijn, en door uw luid misbaar zouden de inbrekers op hun qui vive zijn en wegloopen.

— Maar laat hen dan toch wegloopen, riep Grace uit, van wie nog steeds niets anders zichtbaar was dan haar bleek ge-

zichtje.

Raffles wierp haar een zonderlingen blik toe.

— Laten wegloopen, Miss ? Ik denk er niet aan. Neen, neen, ik sta er op dat zij allen geknipt worden.

— Maar waarom dan toch ?

— Waarom ? Wel, laat ons zeggen, uit liefde voor de maatschappelijke orde. Maar nu genoeg gepraat. Ik verzoek u dadelijk weder in uw kamer te gaan, Miss, en u zoo stil als een muisje te houden. En gij zult wel zoo goed zijn hetzelfde te doen, mijnheer Piggott.

— En als ze mijn kamer binnendringen ?

— Ik verzekeer u dat het zoover niet zal komen. Houdt u maar doodstil — dat is alles wat ik van u verlang.

Zonder verder antwoord af te wachten, duwde hij den milionnair hardhandig weder in de kamer terug en sloot de deur.

— Gaat gij hen dan alleen opwachten ? vroeg Grace bevend.

— Met mijn vriend, een paar bedienden en uw broeder, Miss.

— Met mijn broeder ? herhaalde Grace spottend. Aan hem zult gij niet veel hebben — zàg ! Hij is zeer sterk in het uitvinden van een nieuw reukwatertje of in een nieuwe wijze om schoenveters te strikken, maar ik geloof dat het met zijn heldenmoed maar heel treurig gesteld is.

— Welnu, Miss — dan zullen wij het wel met behulp van de bedienden, of anders alleen opknappen.

— Zult gij — zult gij voorzichtig zijn, Philip ?

— Ik zal hen behandelen, als ware zij van porcelein, Miss, antwoordde Raffles met een buiging.

— Gij drijft de spot met mij — gij weet zeer goed wat ik bedoel, hernam Grace verwijtend.

— Goed, dan wil ik u alles beloven wat gij verlangt, Miss, op voorwaarde, dat gij uw kamer weder sluit, en niet opent voor ik u kom waarschuwen.

— Ik zal alles doen, wat gij zegt, Philip, klonk het zachtjes, en daarop ging de deur dicht.

— Oef ! het werd tijd, bromde Raffles. Vrouwen en laffe kerels geven elkander niet veel toe — zij zouden ons door hun jeremiades de prachtigste gelegenheid ongebruikt laten doen voorbijgaan. Ik zal dien heldhaftigen snuiter dan ook maar niet eens roepen — hij zou maar in den weg loopen.

Raffles ijde de trap af en kwam juist in de vestibule toen Charles daar reeds verscheen aan het hoofd van een drietal mannelijke bedienden.

Raffles knikte goedkeurend.

— Dat is bijna een leger, zeide hij zachtjes terwijl hij de bedienden monsterde, jonge krachtige snuiters, die blijkbaar niet voor een klein geruchtje vervaard waren.

Een hunner had zich van een revolver voorzien, terwijl de beide anderen ieder een dikken stok als wapen hadden.

De huishoudster stond bleek en bevend op den achtergrond.

— Luister eens, vrienden, zei Raffles zachtjes. Wij zullen de bezigheden een beetje verdeelen. Gij daar met uw revolver blijft hier in de vestibule, waar de indringers moeten komen, en stelt u verdekt op, zoodat gij hen goed in het oog kunt houden. Gij laat hen kalm de trap opgaan, en snijdt hun den terugweg af, ingeval zij mochten willen vluchten. De overigen gaan met mij mee naar boven en stellen zich daar op verschillende punten verdekt op. Wat u betreft, Miss — men zegt, dat het uitzicht van een der zolderkamers zeer schoon is, over een uur begint het reeds langzamerhand te dagen, en gij hebt heden nacht een zeldzame gelegenheid om van dat observatiepunt de zon te zien opkomen. Ik meen niets onvriendelijks maar ge zult wel begrijpen, dat het heel lastig zou zijn als onze plannen in duigen vielen doordat gij wat al te voorbarig en luidkeels uiting zoudt geven aan uw gevoelens.

— Staat gij er voor in, dat zij niet op zolder zullen komen? vroeg de oude dame sidderend als een espenblad.

— Ik verzeker u dat zij niet verder zullen komen dan de eerste verdieping, Miss!

Na deze verzekering verdween de huishoudster met een snelheid alsof zij uit een kanon was geschoten.

De bediende met zijn revolver verschool zich achter een sofa met hoogen rug, die in de groote vestibule stond en Raffles en de overigen gingen de trap op.

Raffles moest nog even den heer des huizes lastig vallen om de sleutels van de werkkamer, waarin de groote brandkast stond en opende hiermede de deur.

Met Charles en een der twee overige bedienden stelde hij zich verdekt op in het groote vertrek en de beide anderen werden ieder aan een einde van de gang opgesteld, een bij de trap die naar de tweede verdie-

ping voerde.

Het werd weder doodstil in het groote huis, nadat alle maatregelen snel waren genomen.

En het was niets te vroeg, want een oogenblik later vernam het scherp gehoor van Raffles onder in het huis een zacht gerucht, omtrent welks aard hij zich kon vergissen — er werd een ruit uit een deur gesneden.

Er verliepen tien minuten, en toen klonken er sluipende voetstappen op de gang, die langs de werkkamer liep.

Daarop een zacht krassend geluid van metaal over metaal — men was bezig aan het slot van de gangdeur.

Raffles en Charles stonden naast elkander, zich zoo dicht mogelijk tegen den muur drukkend, terzijde van een zeer groote boekenkast, die naast de deur stond.

Eindelijk schenen de pogingen van de inbrekers beloond te worden.

De gangdeur draaide zachtjes om haar hengsel en daarop drong een flauw schijnsel het groote vertrek binnen.

Eenige stemmen fluisterden zachtjes, en toen traden er achter elkander een half dozijn mannen het vertrek binnen.

Maar alvorens zij iets hadden kunnen beginnen, werd het vertrek daghelder verlicht.

Raffles was te voorschijn gesprongen en had den schakelaar van het elektrische licht omgedraaid.

Tegelijkertijd klonk zijn bevelende stem — Handen op.

En aan dit bevel werd kracht bijgezet door twee revolvers die dreigend op de bandieten gericht waren, terwijl de bediende nu ook te vorschijn was gekomen van achter het gordijn, dat hem verborgen had gehouden.

Een oogenblik stonden de gemaskerde bandieten als door schrik verlamd.

Maar toen waren twee hunner met een kreet van woede en teleurstelling en die het dichts bij de deur stonden met een sprong weer uit het vertrek.

Een paar seconden later klonk een schot, gevolgd door het bonzend geluid van een vallend lichaam en een zwaren vloek — de beide vluchtelingen waren in hun verderf gelopen.

Zij werden achtereenvolgens door Charles en den bediende geboeid en daarop weggeleid, om ieder in een afzonderlijk vertrek te worden opgesloten met slechts een enkele deur, die stevig op slot werd gedaan.

Later bleek, dat een der vluchtelingen ernstig aan den schouder getroffen was, terwijl de zesde door een harden slag op het hoofd bewusteloos was neergezegen.

Dit geheele tooneel had zeker niet langer dan tien minuten geduurd, en nogmaals een kwartier later waren de zes inbrekers als rijpe vruchten door de politie geplukt, maar niet dan nadat zij hun maskers hadden moeten afdoen, een plechtigheid, waarbij Raffles wel zorgde aanwezig te zijn.

Nauwelijks was de politieauto met de zes schelmen verdwenen of mijnheer Piggott,

die bijzondere blijken van moed had gegeven van het oogenblik af, dat de inbrekers goed en wel onschadelijk waren gemaakt kwam op Raffles toe, greep zijn hand, en zeide aangedaan :

— Philip — je bent een held. Je hebt mij voor een zeer ernstig finantieel nadeel behoed — ja, misschien heb je ons leven wel gered. Je kunt er van op aan dat ik het nooit vergeten zal, en je zult zien, dat je niet met een ondankbare te doen hebt. Je loon was immers vastgesteld op 10 pond sterling in de week ? Welnu, van heden af krijg je drie shillings opslag.

HOOFDSTUK VII BEGIN VAN UITVOERING

Den volgenden dag had Charles gelegenheid Raffles eenige oogenblikken in de garage te spreken.

— Dat was vannacht een aardig avontuur, begon de jonge man glimlachend.

— Ja, het was zeer interessant, zeide Raffles.

— En het heeft je ook geen windeieren gelegd, Edward, denk toch eens aan. Drie Shillings opslag in de week, wat moet je met al dat geld doen.

— Ja, het was een vorstelijk gebaar, zeide Raffles ironisch. De goede man schijnt zich zelf en zijn familie niet erg hoog te taxeeren. Hij is dus niet alleen een parvenu, wat ik desnoods nog zou kunnen vergeven, maar hij is ook een vrek, en dat vergeef ik hem niet.

— Alles goed en wel — maar zijn dochter vergoed ruimschoots alles door haar vriendelijkheid. Je moet mij een opmerking en goede houden Edward.

— Laat maar hooren.

— Ik geloof, dat Miss Grace een goed oogje op je heeft. Nee, dat is nog veel te zwak uitgedrukt — zij is smoorlijk verliefd op je !

Raffles haalde de schouders op.

— Het is mogelijk, zeide hij koeltjes. Ik heb er geen acht op geslagen.

— Neen, je slaat nooit acht op dergelijke dingen, riep Charles verontwaardigd uit.

— En dat is ook maar goed, mijn jongen, anders zou ik mijn beroep gerust vaarwel kunnen zeggen. Men kan geen twee meesters dienen, en mijn beroep gaat mij boven een liefdesavontuurje.

— Maar bij Grace is het heel iets anders dan een liefdesavontuurje, hernam Charles. Ik ben er vast van overtuigd, dat zij je oprecht lief heeft, en desnoods al haar rijkdommen zou willen prijsgeven om eenvoudig de vrouw van een chauffeur te worden.

Raffles ging vlak voor Charles staan met de handen in de zakken keek hem strak aan.

Toen vroeg hij kortaf :

— En is zoo iets mogelijk, denk je ?

— Mogelijk ? Ja, zie eens hier — dat is te zeggen — stamelde Charles. Ik moet erkennen dat...

— Je moest erkennen Charles dat het onbestaanbaar is. Dat het te dwaas is om alleen te loopen. Verder ben ik geen chauffeur, en er valt dus niet met mij weg te loopen. Ik ben John Raffles, en als Miss Grace dat wist, zou zij zich van mij afwenden — wat ik heel natuurlijk zou vinden, en wat ik ook niet anders zou wenschen.

— Wie weet welk een vreeselijke slag het voor haar zou zijn, als je heen gaat, hernam Charles zachtjes.

— Je overdrijft. Men kan hoogstens van een teleurstelling praten. Het is de gril van een jong meisje dat vandaag op den chauffeur, morgen op een operatenaar en overmorgen op een film-held verliefd wordt — men noemt dat kalverenliefde, geloof ik. Je wilt toch hoop ik niet zeggen, dat ik misbruik had mogen maken van de gevoelens die ik bij Miss Grace schijn te hebben opgewekt ?

— Ik verwacht ook niet anders van je,

Edward, zeide Charles eenvoudig, terwijl hij Raffles de hand toestak. Vertel me maar spoedig iets van je plannen, want ik kan ieder oogenblik geroepen worden.

— Je hebt gelijk — het is tijd, dat wij nu aan ons zelve denken.

— Zullen wij herhalen wat die zes schavuiten van gisternacht mislukt is ?

— Neen, ik geloof, dat ik een beter plan heb.

En daarop deelde Raffles den jongen man in korte trekken mede, wat hij van plan was.

Charles luisterde aandachtig toe, en schudde van tijd tot tijd het hoofd, maar scheen zich toch tenslotte te verzoenen met Raffles' voorstel...

Omstreeks zes uur in den middag liet Piggott de grasgroene auto voorkomen, teneinde met zijn echtgenoot een korten rit te maken, zooals hij zeide, tot bevordering van de spijsvertering, maar inderdaad omdat hij er niet genoeg van kon krijgen, de Londenaren met zijn peperdure auto de oogen uit te steken.

Maar nauwelijks waren zij een kwartier onderweg, of zij gevoelden zich aangegrepen door een zonderlinge lusteloosheid een gevoel van duizeligheid, waarvan zij den aard niet aanstonds begrepen.

— Misschien hebben wij wel te veel truffels gegeten, meende mijnheer Piggott blazend.

— Het is niet mogelijk, want ik kan er volstrekt niet tegen, en wij zijn het niet gewend moet je denken, bevestigde mevrouw.

— Ik zie alles door een nevel — heb jij dat ook ?

— Ja, een roode mist... en ik voel me zoo licht als een veer.

— Zoo gaat het mij ook. Ik heb een gevoel alsof ik zou kunnen vliegen, zei mijnheer Piggott.

Het denkbeeld dat het machtige lichaam van den heer Piggott zich in de lucht zou kunnen verheffen, kwam hem zelf zoo grappig voor, dat hij in een zenuwachtig lachen losbarstte.

En midden in dat lachen zakte zijn hoofd schuins tegen het kussen weg en bleef hij met open mond stomstijf liggen.

Mevrouw Piggott wilde iets zeggen, den chauffeur waarschuwen, het portier openen misschien — maar zij had er de kracht niet meer toe.

Zij mompelde nog eenige onverstaanbare klanken en toen werd alles zwart voor haar

oogen.

En intusschen reed de auto met onverminderde vaart voort, hoe langer hoe sneller.

De duisternis viel, toen de wagen eindelijk met een gedurfd zwaai een laan insloeg, die naar een afgezonderd liggend huis in Kensington leidde.

Hij stond stil op een soort erf aan alle zijden door hooge muren omgeven.

Aanstonds kwam er een man uit het huis die wel op de auto toeliep.

Het was Charles Brand.

Hij trad op den chauffeur toe, en vroeg op zachten toon :

— Gelukt ?

— Ik heb mij er niet van overtuigd, maar ik zou het wel denken anders zou ik wel iets hebben gehoord — en in ieder geval zullen wij er ons aanstonds van overtuigen.

Hij sprong vlug van den wagen en opende het portier.

Daar binnen lagen twee lichamen zoo roerloos stil en stijf alsof zij dood waren.

Raffles bromde tevreden eenige onverstaaubare klanken en zeide toen :

— Het is een voortreffelijk middel — het is volkomen ongevaarlijk en toch is het in staat, den sterksten man binnen enkele oogenblikken voor vele uren aan de gebeurtenissen van dit ondermaansche te onttrekken.

— Het kan dus geen kwaad ? vroeg Charles, terwijl hij een blik in de auto wierp.

— Volstrekt niet. De beide goede menschen bevinden zich thans eenvoudig in een toestand van slaap, die ongeveer vier-entwintig uur zal duren en waaruit zij even frisch ontwaken als bevonden zij zich in hun slaapkamer. En help mij nu maar even, het waardige paar naar binnen dragen.

Het was niet zoo gemakkelijk het machtige lichaam van den grossier in varkens uit de auto en binnenshuis te dragen, maar met inspanning van al hun krachten slaagden de beide vrienden er ten slotte toch in.

Daarop was het de beurt van mevrouw Piggott, die heel wat lichter was en na eenige oogenblikken lagen zij vredig naast elkander in een groot geheel en al van meubelen ontbloot vertrek, op twee matrassen, welke hun tot sponde zouden strekken.

Raffles beschouwde even het opgeblazen gelaat van mijnheer en het schrale gezicht

van mevrouw Piggott, en zeide :

— Mooi zijn zij niet — en fijngevoelig zijn zij al evenmin, als ik afga op de wijze waarop zij hun oude dienstboden behandeld hebben, en de geweldige belooning aan den man, die een inbraak voorkomen heeft — althans de gevolgen daarvan. Nu, ze zullen er spoedig voor boeten. Aan het werk Charles. Wij hebben niet veel tijd te verliezen.

De twee mannen haalden in allerijl de noodige vermommingsmiddelen uit een verborgen kast in een aangrenzend vertrek en begonnen zich toen te verkleeden, waarbij zij de beide bewusteloze menschen tot model namen.

Zorgvuldig ieder plooi-tje, iedere rimpel, ieder puistje bestudeerend, namen zij het uiterlijk aan van den heer en mevrouw Piggott, waarbij aan Charles het twijfelachtig genoeg te beurt was gevallen, de rol van Piggott's betere helft te moeten vervullen.

Na een half uur waren zij gereed en indien op dat oogenblik iemand het vertrek ware binnen gekomen zou zij zich met verbazing hebben afgevraagd, of hier een speling der natuurtweemaal een tweeling het aanschijn had gegeven.

En deze gelijkenis was te treffender, daar de beide mannen het echtpaar hadden ontdaan van de bovenkleederen, welke zij droegen en zelf hadden aangetrokken.

Raffles had nauwkeurig de zakken onderzocht van het grijsgeruite costuum, hetwelk de heer Piggott bij voorkeur droeg en daaruit een sleutelbos, eenige sleutels, wat kopergeld, een portefeuille met brieven en bankpapier, een sigarenkoker en nog eenige andere voorwerpen gehaald, en weer een voor een bij zich gestoken.

Ziezoo — nu kunnen wij het er gerust op wagen, zeide Raffles, na Charles ter dege te hebben geïnspecteerd. Wij zeggen, dat de wagen onderweg een panne heeft gekregen en dat de chauffeur er onmiddellijk mede naar een garage is gegaan. Wat jou betreft zijn onze maatregelen reeds van te voren genomen en men weet in het heerenhuis aan de Covent Garden niet beter of je bent op bezoek bij een brave tante. De weg is vrij en wij hebben niets anders meer te doen, dan de rijpe vruchten te plukken.

— En waar blijft de auto ?

— Die blijft hier. Alles moet binnen enkele uren zijn afgelopen. Wij gaan dan den wagen hier halen en brengen het waardige echtpaar naar een ander huis, bijvoorbeeld naar hun oude woning, die op dit oogenblik toch nog niet bewoond is. Daar kan het kroost van den rijkaard dan zijn ouders gaan afhalen, nadat ik de beide jongelieden per telefoon of met een stads-telegram op de hoogte heb gebracht.

— En als men den toeleg ontdekt ?

— Men zal dien niet ontdekken als wij voorzichtig zijn en geen domme dingen doen. De sleutels die ik in mijn zak heb gevonden zullen het geheele werkje van een gemakkelijke doen zijn, waarvoor ik mij eigenlijk een weinig schaam.

— Alles goed en wel — maar veronderstel nu eens, dat men thans toch achterdocht krijgt ?

— Je schijnt er op gesteld te zijn, tegenwerpen te maken, zeide Raffles glimlachend. Welnu — als men dat werkelijk doet, dan zullen wij eenvoudig nog vlugger handelen — dat is alles. En wees nu zoo goed om verdere aanmerkingen bij je te houden tot alles goed en wel achter den rug is. Het is bij tien en miss Grace zal niet weten, waar de oude lui blijven.

Charles zweeg, ofschoon een geheim voorgevoel hem zeide, dat alles toch wellicht niet zoo vlot zou loopen als Raffles het zich voorstelde.

Nadat de deur van het vertrek, waarin zich de beide echtgenooten bevonden, zorgvuldig gesloten was, verlieten de beide mannen het eenzame huis, en brachten daarna de auto in een soort van loods op het erf.

Vervolgens begaven zij zich op weg, naar de meer bewoonde stadsgedeelten, waar zij spoedig een auto vonden, die hen naar Covent Garden bracht.

Tijdens den rit hadden de beide mannen hun plan nogmaals uitvoerig besproken en waren overeengekomen, dat Charles miss Grace en indien noodig ook den jongen fat Harry aan de praat zou houden, terwijl Raffles op zijn gemak zijn sleutels zou kunnen beproeven.

Het was reeds bijna elf uur, toen de auto eindelijk stilhield voor het huis van den rijk geworden spekhandaar.

HOOFDSTUK VIII

EEN ONVERWACHTTE ONTKNOOPING

Er brak een gevaarlijk oogenblik aan.

Raffles had den huissleutel in het deurslot gestoken en traden de beide mannen de hall binnen, die rijkelijk verlicht was, en waar dadelijk de buttler met een verschrikt gezicht op het gewaande echtpaar toetrad.

— Lieve hemel, wij zijn zoo ongerust geweest sir, riep de man uit. Miss Grace dacht er reeds aan, naar de politie te telefoneeren.

Raffles dankte zijn goed gesternte, dat het zoover niet gekomen was, en bemerkte tevens tot zijn blijdschap, dat zijn vermomming en die van Charles blijkbaar uitnemend was.

De buttler koesterde niet de minste achterdocht — dat was duidelijk te zien.

— Het heeft niets te beteekenen, zeide Raffles op geruststellenden toon, terwijl hij op bewonderenswaardige wijze de stem van Piggott nabootste.

— Wij hebben een klein ongeluk gehad met de auto en de chauffeur is er mede naar een reparatieinrichting gegaan. Waar is miss Grace ?

— Op haar kamer, sir.

— Ga haar dan maar dadelijk geruststellen, vrouw, zoo wendde Raffles zich tot Charles. Maar wacht — ik zal wel medegaan — dan kan zij zich met eigen oogen overtuigen, dat ons niets overkomen is.

Raffles ontdeed zich van zijn overjas en volgde Charles, die zich reeds op weg naar de kamer van Grace had begeven.

Toen zij daar binnentraden, zat het jonge meisje in een hoekje van de sofa bezig met het lezen van een boek.

Zij sprong met een kreet van vreugde op, toen zij hare gewaande ouders zag binnen treden en vloog Raffles om den hals met een onstuimigheid die hem bijna het evenwicht had doen verliezen.

Vervolgens kwam Charles aan de beurt.

— O, wat ben ik blij, dat u er weer is, riep Grace uit. Ik begon mij werkelijk al ongerust te maken ! Waar is u toch geweest ?

— Nergens kindje, antwoordde Raffles. De zaak is, dat wij een ongeluk met den wagen hebben gehad.

— Lieve hemel, toch niet ernstig, hoop ik ?

— Neen, een botsing met een anderen wagen, dat is alles.

— En — Philip ? Waar is hij ?

— Naar een reparatieinrichting.

— Er is hem toch niets overkomen ? hij is toch niet gewond ? vroeg Grace op een toon van angst, die Charles niet ontging, maar die Raffles volmaakt onverschillig scheen te laten.

— Hij is zoo gezond als een vischje, meisje, antwoordde Raffles kalm. Over een uurtje zal hij wel hier zijn, want hij wilde met alle geweld persoonlijk den wagen geheel en al nazien. En ga nu maar naar bed, want het is hoog tijd.

— Nog lang niet, vadertje, riep het jonge meisje lachend uit. Ik heb nog wat bepraten met mama.

— Met mij ? vroeg Charles benauwd.

— Ja, ik moet bepaald dadelijk met u spreken, moedertje.

— Kan dat geen uitstel dulden ?

— Geen minuut. U mag het mij niet weigeren, mama, het is van groot belang.

Raffles wierp Charles een snellen blik toe, die niet kon worden misverstaan.

De jonge man begreep, dat hij het verzoek moest inwilligen, waardoor hij aan Raffles gelegenheid zou geven, op zijn gemak het werkvertrek van Piggott te onderzoeken.

— Nu goed dan, zeide hij zuchtend ondanks zich zelf. Maar maak het niet te lang kind, want dit ongeluk heeft mij een weinig overstuur gemaakt.

— Ik beloof het u, riep het jonge meisje uit. En gaat u nu maar heen, vadertje, voegde zij er aan toe. Over een uur moogt u wel weder binnenkomen.

— Ik dank je voor die toestemming, Grace, zeide Raffles. Tot straks dan.

Hij wierp Charles een veelzeggende blik toe en verliet daarop haastig het vertrek.

Charles bleef met Grace alleen en later verklaarde hij, dat hij zich nog nooit in zulk een onaangename positie had bevonden.

Weliswaar was het niet zeer licht in het kleine vertrek, en zorgde hij er voor, zoo veel mogelijk buiten den lichtschijn te blijven van de kleine, electriche staanlamp, die op een tafeltje geplaatst was, maar toen vreesde hij ieder oogenblik voor ontdek-

king van het bedrog, en dan zou den toestand en die van Raffles zeer gevaarlijk worden.

Hij nam in een stoel plaats, zoo ver mogelijk van de lamp af en wendde zich toen tot Grace met de vraag :

— En wat had je me wel te vertellen, dat geen uitstel kan dulden, Grace ?

Het jonge meisje antwoordde niet dadelijk, maar liet zich voor Charles op de knieën glijden en hief he tgezichtje tot hem op.

Het was opgewonden en bleek tegelijk, en de groote blauwe oogen schitterden.

Het bleef eenige oogenblikken stil in het vertrek.

Toen begon Grace met zachte stem :

— Zeg eens, moeder — was vader rijk, toen u met hem trouwde ?

Dat was een lastige vraag voor den armen Charles want hij wist van de vroegere omstandigheden van het echtpaar Pig-gott niet veel af.

Afgaande echter op de manieren van den spekhandelaar, die nog steeds niet aan overmaat van beschaving leidde, meende hij met een gerust geweten te kunnen antwoorden :

— Niet wat men rijk noemt, kind. Maar waarom vraag je me dat eigenlijk ?

— Dat zult u straks hooren. Zeg mij eerst — was u zelf dan rijk ?

— Ik kind ? Ik was zoo arm als Job.

— Dus, u hield zooveel van vader, dat het u niet had kunnen schelen, al had u beiden nog veel minder gehad ? Al was u straatarm geweest ?

Charles dacht over die vraag niet al te lang na en antwoordde, hoewel eenigszins verbaasd :

— Heelemaal niet, kindlief. Ik was dol op je vader, en hij zou zich zeker, als iets hebben verdronken, als ik hem niet genomen had.

— O, wat ben ik daar blij om, riep Grace verheugd uit. Maar zeg eens, mama — wat heeft u een vreemde stem. U is toch niet verkouden of heesch ?

Charles verschrikte.

Daar had je het al. Zijn tijdelijke dochter met een door bloedverwantschap geoefend oor, had het verschil in de stem vernomen.

Hij beheerschte zich echter meesterlijk en antwoordde met voorgewende onverschilligheid :

— Het heeft niets te beteekenen, Grace

lief. Ik heb een beetje koude gevat vanavond, toen wij midden op den weg moesten uitstappen, dat is alles. Morgen is het weer over. Maar vertel mij nu eens liever, waarom je mij zoo even al die vragen hebt gedaan.

— O, ik moet u nog meer vragen, moeder. Ik zou gaarne willen weten, of u vader zoudt hebben genomen, als u heel rijk en hij heel arm geweest zou zijn.

Hier begon Charles lont te ruiken.

Hij was er niet blind voor gebleven, dat Raffles een diepen indruk gemaakt had op de dochter van den spekhandelaar — zooals dat reeds vroeger eenige malen onder andere omstandigheden was geschied.

Het zou dus uitloopen op een soort biecht.

Charles begon zich onbehagelijk te gevoelen.

Hij bevond zich in een vreemden toestand en het zag er niet naar uit, of hij zich daaruit zou kunnen redden.

Wegloopen kon hij niet, want dan wierp hij de plannen van Raffles in duigen.

Blijven zitten en de biecht in 's hemelsnaam maar in ontvangst nemen, was het eenige wat hem te doen bleef.

Hij zuchtte even, en antwoordde toen :

— Ik ben er niet heel zeker van, Grace, maar ik geloof, dat ik dan naar iets beters had uitgezien.

— Hé, mama. Dat is niets aardig van u, riep Grace met een pruilend mondje.

— Ik kan er niets aan doen, maar het is nu eenmaal zoo.

— Maar dan heeft u vader ook nooit werkelijk lief gehad, riep het jonge meisje uit. Kunt u zich dan niet indenken in den toestand van iemand, voor wie geld niets en liefde alles is ?

— Jawel — dat zou wel gaan — stamelde Charles benauwd en hij wenschte zich op mijlen afstands.

— Nu dan, moeder, luister. Ik mag het niet langer verzwijgen, want ik gevoel, dat het mij zou verstikken als ik het nog langer met mij omdroeg, dat geheim, dat mijn leven thans vervult. Ik heb Philip, onzen chauffeur lief.

Charles deed alsof hij hevig schrok, hetgeen hem tamelijk natuurlijk afgang, daar de mededeeling hem ondanks zijn booze vermoedens toch nog ontstelde, en riep uit :

— Maar ongelukkig kind — dat is toch de zuiverste waanzin. Jij en die chauffeur.

Hoe kom je er bij ? Denk toch om je prestige, denk om den naam van je braven ouden vader, wiens grijze haren...

Charles bedacht te laat, dat de heer Pig-gott in het geheel geen haren meer had, noch grijs, noch van een ander kleur, maar gelukkig redde Grace hem zelve uit de vergelegenheid door uit te roepen.

— Daar heb ik aan gedacht, moedertje. Maar ik ben tot de slotsom gekomen, dat mijn eigen geluk toch eigenlijk behoort voor te gaan. Het kan mij niet schelen of Philip arm is, en als hij mij wil hebben...

— Maar dat is het juist, riep Charles zegevierend uit. Dat is het kardinale punt. Misschien wil hij je wel niet eens hebben.

— Wat, riep Grace met vlamme blikken uit. Zou hij mij durven afwijzen, als ik zeg, dat ik alles, rijkdom, weelde, ouderlijk huis voor hem wil prijsgeven ? Dat kan ik niet gelooven.

— En toch komt het voor, Grace, riep Charles haastig uit. Het komt zelfs vaker voor dan jij wel schijnt te denken. Je hebt van die rare stuipekoppen.

— Moeder ik wil niet, dat u zoo over hem spreekt, riep Grace uit.

Maar aanstonds veranderde zij van toon en vervolgde vleiend, terwijl zij zich op de knieën ophief en de handen van Charles greep, voor hij dat kon verhinderen :

— Toe mama. Doe een goed woordje bij vader. Ik heb hem werkelijk lief, met mijn geheele hart. Hij is zoo geheel anders dan andere mannen. Hij is dapper, sterk en trotsch. En ik heb er eerst niet over willen spreken — maar hij heeft mij dezer dagen het leven gered. Tijdens een wandelrit heeft hij m'n paard, dat op hol was geslagen, bij den teugel gegrepen en tot staan gebracht, juist toen ik op het punt stond, uit het zadel te vallen. Ik heb...

Maar eensklaps hield het jonge meisje op.

Zij had de hand van Charles gegrepen en streelde er nu langzaam met haar slanke goed onderhouden vingers over.

Maar die vingers hielden nu met streelen op.

Zij waren gestuit tegen een zwaren gouden ring, die een steen van jaspis droeg.

— Hé... wat is dat voor een ring, mama ? vroeg zij verwonderd, een oogenblik afgeleid van het onderwerp, dat haar zoozeer bezig hield. Dien heb ik nog nooit gezien. Waar komt die ineens vandaan ?

— Driedubbele vervloekte ezel, bromde

Charles in zich zelf, aan zijn eigen adres. Dat zal je leeren, in het vervolg ook je handen aan een grondige inspectie te onderwerpen, alvorens je zulk een gewaagde rol gaat spelen.

Maar luid zeide hij, op geforceerde grappigen toon :

— Die ring. O, dat is een cadeautje van je vader, dat hij mij onderweg heeft gegeven !

— Vanavond ?

— Ja, vanavond.

— Wat vreemd. Die ring is toch niet nieuw. Laat hem mij eens goed bekijken. Het is eigenlijk in het geheel geen damesring. Veel te zwaar en te dik.

Weer hield zij eensklaps op.

Zij had de hand van Charles dicht bij haar oogen gebracht, ofschoon de jonge man allemoete deed, haar zijn hand te onttrekken.

En nu stond zij langzaam op, streek zich het haar uit het gelaat, scheen ergens ingespannen over na te denken, verbleekte tot een doodelijk wit en zeide toen op heeschen toon :

— Wat is dat — wat moet dat beteekenen — die hand — dat is niet de hand van mijn moeder. Dat is een mannenhand.

Grace scheen een oogenblik in beraad te staan wat zij zou doen en wierp een blik op de electricische schel naast de gangdeur.

Maar voor zij daarheen had kunnen snellen, werd die deur geopend en stond Raffles op den drempel.

Nu was Lord Lister een groot gelaatskenner en hij zag bij den eersten oogopslag, dat er iets haperde...

Waarschijnlijk had het jonge meisje den toeleg ontdekt, of had Charles zich onwillekeurig verraden.

Zijn blikken gleden snel van den een naar den andere.

Hij had een regenmantel omgeslagen en scheen daaronder een tamelijk omvangrijk pak te dragen.

— Ik wilde nog een luchtje gaan scheppen, Grace, zeide hij. Het valt mij zooveel in, dat ik nog een afspraak heb met een mijner oude vrienden.

Grace antwoordde niet, maar staarde Raffles met wijdgeopende oogen aan, de kleine handen op de borst samengevouwen.

Haar stem had een heeschen klank toen zij zeide :

— Maak een einde aan die comédie, mijnheer. Gij behoeft u verder geen moeite te

geven — ik heb uw toelig ontdekt. Zeg mij, waar mijn vader en mijn moeder zijn, en wat gij met hen gedaan hebt.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij begreep wel, dat er iets geschied moest zijn, waardoor het jonge meisje achterdocht had gekregen of liever zekerheid.

Hij zag nu in, dat vlug en doortastend gehandeld moest worden.

Hij wierp Charles een snellen blik toe en hernam op koel zakelijken toon :

— Ik zie, dat onze rol hier is uitgespeeld, Miss. Gij wilt dus wel veroorloven, dat wij ons terugtrekken. Wat uw ouders betreft — behoeft gij u niet ongerust te maken, want zij bevinden zich in volmaakte gezondheid. Over eenige uren zal ik u de plek meedeelen, waar gij hen kunt vinden. Wij nemen nu afscheid van u, en verzoeken u aan uw vader onze groeten over te brengen en hem namens mij, in overweging te geven zijn ontzaglijke rijkdommen een weinig beter en menschlievender aan te wenden, dat hij tot op heden gedaan heeft.

Charles had naast Raffles een plaats gezocht en de beide vrienden zouden het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

Maar een luid gerucht deed hen omzien.

De gang achter hen leek wel gevuld te zijn met menschen.

Daar stond een inspecteur van politie met vier man, daar stonden eenige bedienden, en daar stonden tenslotte de heer Stanley Piggott en zijn echtgenoot in levenden lijve.

Charles verschrok hevig, maar Raffles was er de man niet naar om zijn innerlijke aandoeningen te verraden.

Hij begreep dat hij in een val was geopen, en dat het op dit oogenblik al zeer moeilijk zou zijn daar uit te geraken.

De vijf politiebeambten hadden zich snel een weg door de andere heen gebaad en stonden nu op den drempel van de deur.

Achter hen hoorde men het gemjammer der beide echtgenooten nu en dan afgewisseld met een vloek, die van de lippen van den heer des huizes rolde.

De inspecteur van politie trad op den dubbelganger van Piggott toe, zag hem strak aan, en vroeg toen kortaf.

— Gij zijt John Raffles ?

— Ik geloof niet, dat het mij zou baten het nu nog te ontkennen antwoordde Raffles glimlachend.

— Gij zult dan zeker ook niet willen ontkennen, wat u in deze woning heeft uitgevoerd onder het mom van den chauffeur Philip ?

— Ik denk er niet aan, mijn waarde heer. Het doel is zoo helder als glas — ik wilde mijnheer Stanley Piggott, die daar achter u staat, en dien ik wel zou willen verzoeken een weinig minder luid te schreeuwen, bestellen — dat is alles.

— En uw helper ? Die zoogenaamde dame naast u ? Bekent hij ook ?

— Ja mijnheer, ik refereer mij geheel en al aan wat mijn vriend en collega u zooveen zeide, kwam Charles lakoniek.

— Dan hebben wij niets anders te doen, dan u in verzekerde bewaring te nemen, hernam de inspecteur. Gij zult wel zoo verstandig zijn geen tegenstand te bieden, want gij ziet dat de overmacht te groot is, en ik waarschuw u dat wij gewapend zijn en niet zouden aarzelen van onze wapens gebruik te maken.

— Ik denk er niet aan het u lastig te maken, mijn waarde heer, zeide Raffles bedaard. Alleen zou ik het zeer op prijs stellen, als ge mij een kleine uiteenzetting wilde geven van de wijze waarop gij mijnheer Piggott en zijn waardige echtgenoot hebt ontmoet.

— O, als gij daar op staat — ik zie niet in, waarom ik u de waarheid niet zou vertellen, antwoordde de inspecteur. De zaak is, dat ge hier in huis een voorganger hebt gehad, John Raffles. Een der bedienden was lid van een hoogst gevaarlijke dievenbende.

— Wel wat drommel. Dat noem ik unfaire concurrentie, riep Raffles op verontwaardigden toon. Maar voor het overige moet ik mijn hulde brengen aan den man, die blijkbaar zijn rol voortreffelijk vervuld heeft. En ga nu verder, wat ik u verzoeken mag.

— Die man schijnt u gewantrouwd te hebben, en is u gisteren nagegaan, toen gij uitreed met mijnheer en mevrouw Piggott, waarbij hij zich bediende van een motorrijwiel. Hij heeft u bespied, toen gij, naar gij meendet onopgemerkt de bewustelooze lichamen van uw beide slachtoffers in een eenzaam huis binendroeg en heeft zelf een volleerde boef zijnde, daaruit aanstonds zijn conclusies getrokken. Hij schijnt nauwkeurig te hebben geweten, wie en wat gij waart, en hij is onmiddellijk zijn chef

gaan waarschuwen een geheimzinnig man wiens naam hij ons niet heeft willen noemen. Deze heeft hem vergezeld naar het huis in kwestie, en daar de beide bewusteloozen nadat de deuren waren opengebroken, een opwekkend middel toegediend, waardoor zij binnen verloop van een kwartier weder tot zich zelf waren gekomen, niet lang nadat gij zelf vertrokken waart.

— Dat is die duivelsche Nicholson geweest, bromde Raffles voor zich heen. Als ik mij hier heelhuids uitred, beloof ik het hem in te zullen peperen.

Daarop vervolgd e hij luide :

— De rest kan ik mij wel voorstellen, mijnheer de inspecteur. Die geheimzinnige chef, die tusschen haakjes voor mij niets geheimzinnigs heeft, pakte aanstonds weder zijn biezen en de gewaande bediende bracht het arme echtpaar op de hoogte, natuurlijk uit wraak omdat hun eigen onderneming spaak was geloopt. En mijnheer Piggott wist natuurlijk niets beters te doen, dan aanstonds naar de politie te loopen. Ik moet trouwens erkennen, dat ik in zijn plaats hetzelfde zou hebben gedaan.

Een zwakke kreet achter zijn rug deed hem zwijgen.

Hij wendde zich om.

Daar stond Grace midden in het vertrek met marmewit gelaat en starende oogen, welke zij onafgebroken op Raffles gevestigd hield.

De woorden schenen slechts met moeite over haar lippen te komen, toen zij zeide :

— Het is dus... Gij zijt John Raffles ?

— Die ben ik, Miss, antwoordde Raffles met een buiging.

— De gentleman-inbreker, op wiens hoofd een prijs van duizend pond gesteld is.

— Dezelfde, Miss. En ik ben overtuigd, dat deze vijf heeren hier reeds in hun vuistje lachen over deze zoo gemakkelijk vangst. Heb ik te veel gezegd, heeren ? zoo wendde hij zich tot de politiebeamten.

— Op die vragen zullen wij u het antwoord maar schuldig blijven, mijnheer Raffles. Wees zoo goed ons te volgen — de politieauto staat buiten.

— Ik ben tot uw dienst mijnheer, antwoordde Raffles met volmaakte hoffelijkheid. Maar sta mij dan toe, aan Miss Grace mijne verontschuldigen aan te bieden,

dat ik haar tegen mijn wil gegriefd heb.

Hij wendde zich tot het jonge meisje en vervolgde ernstig :

— Gij ziet wel Miss, dat ik gelijk had, toen ik zeide dat — een zeker iets absoluut onmogelijk zou zijn. Als gij eerlijk zijt, zult ge moeten toegeven, dat ik mij zelf niets te verwijten heb — tenminste niet in dat opzicht.

— Hij maakte nogmaals een diepe buiging voor het jonge meisje en zeide, zich opnieuw tot den inspecteur wendend :

— Maak het kort mijnheer. Wij zijn uw gevangenen. Maar een luide kreet deed hem opnieuw omzien.

Midden in de kamer stond Grace met uitgestrekte armen als wilde ze een spookverschijning bezweren.

Haar blauwe oogen hadden een donkere tint gekregen en het bloed was tot zelfs uit haar lippen geweken.

— Houdt op, riep zij uit. Niet verder.

Zij snelde naar haar vader, en wierp zich voor hem op de knieën.

— Ik smEEK u, vader — laat hem gaan, hij mag zijn, wie hij wil — maar ik heb hem lief. Laat iedereen het hooren — ik kan niet anders.

Een oogenblik bleef het doodstil in het vertrek.

Het was alsof iedereen het dramatische van dat oogenblik gevoelde.

Stanley Piggott was de eerste die zich weder liet hooren.

Hij hief zijn kind op onhandige wijze overeind en zeide :

— Daar kan niets van komen, Grace. Je bent buiten jezelf. Je moest je wat schamen, dat je hier openlijk zooiets durft bekennen. Heb ik je daarvoor een goede opvoeding gegeven ? Ben je daarvoor naar een kostschool geweest ? En durf je nu hier ten aanhoore van vreemden bekennen, dat je dien man — een gemeenen dief liefhebt ?

Hij wilde nog iets zeggen, maar hij hield plotseling op en deed verschrikt een stap achteruit.

Raffles was met een paar stappen op hem toetreden en had hem in de borst gegrepen.

Zijn gelaat was verwrongen en zijn oogen bliksemden toen hij op heeschen toon zeide :

— Zeg dat niet nog eens, want het zou u berouwen. Ik ben een dief, ongetwijfeld — en ofschoon ik u niet behoef te verklaren, waarom ik steel, zoo zal ik toch niet dulden, dat gij mij den scheldnaam naar het hoofd slingert, dien gij zooeven gebruikt hebt.

Zijn greep werd losser, en met zijn gewone bedaardheid wendde hij zich tot den inspecteur van politie en vervolgde :

— Voer ons weg meneer. Het heeft lang genoeg geduurd.

— Nooit, gilde Grace woest. Ik wil het niet.

Met een kracht, die men niet bij haar verondersteld zou hebben, greep zij Raffles den arm en trok hem met geweld naar een kleine deur, dicht bij een der ramen, en behalve de gangdeur de eenige uitgang van dit vertrek.

Charles was hem als zijn schaduw gevolgd.

Hier heen en breng u in veiligheid, riep zij Raffles op smeekenden toon toe.

En nog vóór iemand het had kunnen vermoeden, had zij hem en Charles buiten de

kamer geduwd, de deur achter hen dichtgeworpen, den sleutel in het slot omgedraaid en in haar zak gestoken.

Charles en Raffles dachten er niet aan, deze gunstige gelegenheid, die hun zoo edelmoedig geboden werd, onbenut te laten voorbijgaan.

Zij renden een paar vertrekken door, bereikten een zijgang, vlogen de trap af, stormden de vestibule door en rukten de straatdeur open.

Ja, daar stond de politieauto voor het hek met een politie-agent achter het stuurwiel.

Over den grasrand loopend, snelden de beide mannen, waarbij Charles zijn rokken zoo hoog mogelijk moest opnemen, in de duisternis naar het hek.

Zij openden dit geruischloos en waren bij den niets vermoedenden chauffeur van de auto vóór de man goed en wel begreep, wat er gebeurde.

Raffles lichtte hem als een kind van zijn plaats, terwijl Charles tegelijkertijd den motor aanzette.

Eenige seconden later vloog het gevaarte met hen weg terwijl de ongelukkige agent nog spartelend op den grond luidkeels om assistentie riep...

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

Nicholson juicht te vroeg

